

**สรุปประชุมการถอดองค์ความรู้กระบวนการทำงาน
หรือการใช้ชีวิตสำหรับเป็นแนวทางให้บุคลากรในองค์กรนำไปปรับใช้
วันที่ 24 กันยายน 2562
ห้องประชุมทองกวาว (ห้องประชุม 3) อาคารเรียนรวม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา**

ตามที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ได้กำหนดจัดโครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ “การถอดองค์ความรู้จากผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปี 2562” ในหัวข้อ การถอดองค์ความรู้กระบวนการทำงานหรือการใช้ชีวิตสำหรับเป็นแนวทางให้บุคลากรในองค์กรนำไปปรับใช้ เพื่อ ถอดองค์ความรู้ ความคิดรวบยอด ในการนี้ ตัวแทนผู้เกษียณอายุจากพื้นที่ได้มาถ่ายทอดประสบการณ์ในด้านต่างๆ ในการทำงานเพื่อเป็นแนวทางให้กับบุคลากรรุ่นหลังนำไปเป็นแนวปฏิบัติในการทำงานและเป็นแนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบต่อไป

รายชื่อผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562

มทร.ล้านนา เชียงใหม่ จำนวน 18 คน

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศิริลักษณ์	อินผาง	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงพร	อ่อนหวาน	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรัชย์	อุตมอ่าง	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลลิตพรรณ	จรรยาธิปไตย	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์
5. รองศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ	บัวเจริญ	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุนทร	รินทร์คำ	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจษฎา	จุงจุงพันธ์	คณะวิศวกรรมศาสตร์
8. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิพนธ์	วงศ์ทา	คณะวิศวกรรมศาสตร์
9. อาจารย์มังกร	ศิริจันทร์ชื่น	คณะวิศวกรรมศาสตร์
10. อาจารย์ดำรง	ธรรมชัย	คณะวิศวกรรมศาสตร์
11. รองศาสตราจารย์รจนา	ชื่นศิริกุลชัย	คณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์
12. ผู้ช่วยศาสตราจารย์มนตรี	เลากิตติศักดิ์	คณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์
13. อาจารย์ณรงค์เดช	นทีพายัพทิศ	คณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์
14. อาจารย์นภดล	ณ เชียงใหม่	คณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์
15. คุณดาวรรณ	เกิดคล้าย	สำนักงานอธิการบดี
16. คุณประนอม	วงศ์ศรี	กองคลัง
17. คุณเสาร์คำ	ชัยวิจิต	กองพัฒนาอาคารสถานที่
18. คุณเอียร	มณีกุล	กองพัฒนาอาคารสถานที่

รายชื่อผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562

มทร.ล้านนา ตาก จำนวน 8 คน

1. อาจารย์จุฑามาศ	พิ่งอ่อน	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์
2. อาจารย์พิศมัย	สุภัทรานนท์	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรรณรัตน์	วัชรระนอมล	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุทิน	คุณาแจ่มจรัส	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมโภชน์	กุลศิริศรีตระกูล	คณะวิศวกรรมศาสตร์
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพฑูรย์	อุดมเกตุ	คณะวิศวกรรมศาสตร์
7. คุณคำรณ	แก้วบุญช่วย	ช่างปูน
8. คุณเลิศ	ปิ่นรูป	พนักงานบริการ

รายชื่อผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562

มทร.ล้านนา น่าน จำนวน 2 คน

1. รองศาสตราจารย์ประมวล	เต็มสมบัติถาวร	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
2. คุณนิคม	ลำเลา	พนักงานบริการ

รายชื่อผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562

มทร.ล้านนา พิษณุโลก จำนวน 7 คน

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรางคณา	กรุยรุ่งโรจน์	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์
2. รองศาสตราจารย์ศีลศิริ	สง่าจิตร	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์มนัส	จุมมี	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
4. รองศาสตราจารย์เรจินภรณ์	ไม้พวง	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญชู	นาวานุกเคราะห์	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
6. คุณพรทิพย์	สัตยประกอบ	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
7. คุณอนันต์	ขุนมธุรส	พนักงานห้องปฏิบัติการ

รายชื่อผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562

มทร.ล้านนา ลำปาง จำนวน 7 คน

1. รองศาสตราจารย์กุลชลี	วงษ์ไทย	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร
2. คุณอรรถพร	อินถาสาน	นักวิชาการศึกษา
3. คุณจรัญ	เอกรัตน์	พนักงานรักษาความปลอดภัย
4. คุณประภาส	คำอินตะ	ผู้ดูแลหมวดสถานที่สำนักงานบริหาร
5. คุณวิสิทธิ์	ใจคำเครือ	พนักงานรักษาความปลอดภัย
6. คุณหล้า	แสวงงาม	พนักงานขับเครื่องจักรกลขนาดกลาง
7. คุณเสาวณีย์	ภูทอง	นักวิชาการเงินและบัญชี

รายชื่อผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562**สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร มทร.ล้านนา จำนวน 8 คน**

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีสมร	ชูด้วง	สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร
2. รองศาสตราจารย์จันทนา	จอมดวง	สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรนิภา	เลิศศิลป์มงคล	สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาวิตร	มีจ้อย	สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์กัทลีวัลย์	สุขช่วย	สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมาลี	พรหมรุกขชาติ	สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันชาติ	สุวัถ์ถิ	สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร
8. คุณวิรัตน์	ธิกุล	ช่างไม้ สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร

ชื่อ-นามสกุล	นางศีลศิริ	สง่าจิตร
ประเภทบุคลากร	ข้าราชการ	
ตำแหน่ง	รองศาสตราจารย์	
สังกัด	สาขาวิชาฟิสิกศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา พิษณุโลก	
วันที่เริ่มทำงาน	23 กรกฎาคม 2524 อายุงานรวม 38 ปี	

ตั้งแต่การใช้ชีวิตตั้งแต่เริ่มทำราชการมาจนถึงปัจจุบัน การทำงานเป็นอย่างไรเชื่อว่าการทำงานของแต่ละคนมีกระบวนการทำงานที่ไม่เหมือนกัน อย่างไรก็ตามจะบอกว่าทุกอย่างประสบความสำเร็จหรือไม่ เชื่อว่าไม่มีสูตรตายตัว ที่ว่าการทำงานของเราจะประสบความสำเร็จได้อย่างไรและจะขอแสดงความเห็นในทัศนของตนเองจากที่ได้ใช้ชีวิตที่ผ่านมา เริ่มตั้งแต่เรียนหนังสือใกล้จบ ในการใช้ชีวิตของตัวเองไม่เคยมีเป้าหมายในการเรียนหนังสือก็ไม่มีเป้าหมาย จำได้แน่นอนว่าในปีที่ตัวเองจะเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัย ถ้ามองเป้าหมายในชีวิตมีหรือไม่ ตอบได้เลยว่าไม่มี ตอนนั้นเรียนก็คือเรียน พ่อแม่ส่งไปเรียนตั้งแต่เล็ก หน้าที่คือเรียนหนังสืออย่างเดียว ไม่มีเป้าหมายแน่นอนว่าตัวเองอยากเป็นอะไร ตอนนั้นมีเป้าหมายอย่างเดียวเนื่องจากว่าในช่วยที่จะเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ตอนนั้นมีมหาวิทยาลัยเปิดแค่รามคำแหง มีมหาวิทยาลัยหลักๆไม่กี่แห่ง เพราะฉะนั้นถ้าเราสอบไม่ได้ก็จะมีที่เรียน สมัยก่อนถ้าใครไม่มีที่เรียนโอกาสที่จะไปเรียนได้มากที่สุดคือวิทยาลัยครู มีหลายแห่งแต่หมายถึงจะเป็นครูได้อย่างเดียว และถ้าไม่อยากเป็นครูก็ไปรามคำแหง ตอนนั้นถามว่าทุกคนมองรามคำแหงอย่างไร เพราะรามคำแหงเพิ่งเปิดไม่กี่ปี ก็มองว่าถ้าไม่รู้จะไปไหนก็จะไปรามคำแหงอย่างเดียว ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากไป โดยเฉพาะเป็นผู้หญิง และพ่อแม่ยังไม่รู้ว่าไปรามคือยังไง และยั้งนี้ก็ไม่ออกว่าไปเรียนรามจะไปอย่างไร ไปช่วยไปขออย่างไร และถ้าใครไปรามก็คือสอบอะไรไม่ได้ ตัวเองไม่มีเป้าหมายว่าจะประกอบอาชีพอะไร ก็คิดอย่างเดียวว่าอะไรก็ได้ขอให้สอบเข้าได้จบ ตอนนั้นเลือกที่จะสอบเข้าเรียนเลือกคณะวิทย์สุขภาพหนึ่งอันดับ ทันตแพทย์อันดับที่ 1 และอันดับที่ 2 ไม่รู้เลยว่าจะเลือกอะไรถามเพื่อนแล้วก็ไม่รู้จะไปทางไหน ก็ใส่ไปเลยเกษตรศาสตร์เพราะคิดว่าได้แน่นอนสมดังเป้าหมายได้เกษตรศาสตร์ทั้งที่ไม่รู้เลยว่าจะไปทำอะไรเพราะที่บ้านไม่มีใครประกอบอาชีพนี้ เอาเป็นว่าขอให้ติดดีแล้วกันตอนนั้นก็ยังมีเป้าหมายแค่นี้เอง ยังไม่รู้

เลยว่าเรียนเกษตรนั้นตัวเองจะจะไปทำอะไรได้ และพ่อแม่ยังไม่รู้ว่าตัวเองเลือกเรียนอันนี้ ตอนนั้นก็ได้โควตา มข.มาเรียน ก็ไปเรียนเกษตรศาสตร์ 4 ปี แต่จบ 3 ปีครึ่ง จริงๆเมื่อเรียนได้เทคคอร์สจบไปแล้ว 3 ปี แต่ระเบียบของมข. จบได้เร็วสุด 3 ปีครึ่ง ก็ต้องลงทะเบียนเรียนต่ออีกครั้งปี เป็นอันจบ 3 ปีครึ่ง แต่ถามว่าถ้าย้อนเวลากลับไปได้จะยังไม่จบเลย เพราะมีความรู้สึกที่ชีวิตที่สนุกสนานที่สุดคือตอนเรียนปริญญาตรี คือถ้ารู้ว่าหลังจากออกมาแล้วต้องมาทำงานที่ต้องใช้ชีวิตที่มีความวุ่นวายแบบนี้ยากเปลี่ยนสัก 4 ปีครึ่ง เพราะว่ามันสนุกกว่า แต่ถามว่ามีเป้าหมายอะไรหรือเปล่าก็ไม่มี หลังจากเรียนจบก็ไปสอบทำงานที่วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตอนนั้นเปิดสอบและไปสอบเลยได้ไปทำงาน ตอนที่สอบตอนนั้นคือไปสอบที่ส่วนกลาง คือ ที่เพชรบุรี ตอนที่ไปสอบมีอัตราที่เปิด แต่ยังไม่ให้เลือกว่าไปลงที่ไหนจนกว่าจะสอบได้แล้วค่อยเลือกไปลงสอบแล้วก็สอบได้ พอสอบได้ถึงเวลาที่ต้องเลือกลงที่ไหนตอนนั้นมีหลายอัตรา และเพื่อนรุ่นเดียวกันที่มาสอบหลายคน ตอนนั้นเหมือนว่ามีสอบ 7 อัตรา มีไปบางพระ ไปพิษณุโลก ไปนาน ไปลำปาง ไปอะไรเยอะแยะไปหมดเลยแต่เสร็จแล้วต้องเลือกอีกทีว่าจะไปลงที่ไหน แทนที่จะให้ผู้สอบเลือก แต่ผู้อำนวยการที่ต่างๆเป็นผู้เลือก ตอนนั้นจำได้ว่าพอ. ท่านเป็นคนอุดรดีดี มาเชิญชวนให้ไปทำที่พิษณุโลก ใกล้บ้านเกิด และเป็นคนบ้านเดียวกัน และก็ดีเหมือนกันเพราะว่าอุดรดีดี กับพิษณุโลกก็ไม่ไกลกันที่สุดแล้ว และเป็นจุดเริ่มต้นที่ได้ทำงานที่วิทยาลัยเทคโนโลยีอาชีวศึกษา และเป็นจุดเริ่มต้นจะได้กล่าวต่อไป

เมื่อได้มาทำงานที่พิษณุโลกถามว่าประทับใจอะไร ตอนนั้น พอ.ไปรับเอง นัดวันว่าจะไปเมื่อไหร่อย่างไร และท่านมารับที่สถานีรถไฟและพาไปที่ทำงาน และมาคิดทีหลังว่าที่ท่านไปรับ นี่ให้ไปรถเมล์เองกลับบ้านไปแล้ว เพราะการเดินทางลำบากมากรถเมล์ที่จะนั่งจากสถานีไปเทคโนโลยีฯ บ้านกว้างใช้เวลา 8 กิโลเมตร จากในเมืองไปถนนใหญ่ 8 กิโลเมตร จากทางแยกเข้าไปอีก 3 กิโลเมตร ถามว่าไกลไหม ก็ไม่ไกล แต่รถเมล์บ้านกว้าง ใช้เวลา 2 ชั่วโมง เพราะบริการดี ประทับใจมาก จะให้จอดตรงไหนขอให้ออก ถ้าอาบน้ำแต่งตัวยังไม่เสร็จ เรียกรถจะรอ ท่านคงคำนวณแล้วว่าถ้าให้ไปเอง คงไม่อยู่ต่อแน่ ถนนที่เข้าไปยังเป็นลูกรังอยู่ และมีฝุ่นไม่สะดวกท่านไปรับเอง ส่งเอง สะดวกมาก ออกคันคลองครู่เดียว ไปบอกที่บ้านว่า ที่นี่สะดวกมาก อาจารย์ดูแลดีมาก เลยอยากทำที่นั่น และเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีและมีทัศนคติที่ดี เพื่อนร่วมงานที่นั่นดีหมด คิดว่ามีระบบแบบพี่น้อง อาจารย์ที่นั่นเป็นอาจารย์อาวุโสจะเป็นที่เลี้ยงให้ทุกเรื่องเชื่อว่าจุดเริ่มต้นตรงนั้นทำให้ไม่อยากจะไปไหน ภายหลังจากที่ทำงานอยู่ที่นั่น 1 ปี บรรจุ ปี 2524 ทำงานได้ 1 ปี ก็สอบได้ทุนของกรมวิเทศฯ ไปฝึกอบรมที่ญี่ปุ่น 1 ปี ตอนไปก็ไม่รู้ระเบียบราชการ รุ่นพี่ที่อยู่ก็ไม่เคยไปก็ไม่รู้ระเบียบราชการ ว่าถ้าไปอบรม 1 ปี จะไม่ได้ขึ้นเงินเดือน 2 ปี เพราะเป็นช่วงคาบเกี่ยวที่ทำงานไม่ถึง 8 เดือน ตอนไปก็สนุกสนาน แต่ถามว่าไปแล้วดีไหม ทำให้ได้เปิดหูเปิดตา เมื่อไปครั้งนั้นกลับมาจำได้ว่า มีคนชวนจะให้ไปทำงานที่อื่น เพราะยังไม่ได้ผูกมัดอะไร และสอบได้ที่อื่น แต่ก็ยังรู้สึกว่ายังโอเคอยู่กับที่พิษณุโลกถึงแม้จะลำบากหน่อยโดยเฉพาะน้ำที่พิษณุโลกสีแฉะมากเพราะสูบน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ ไม่มีน้ำประปา ซึ่งเวลาจะใช้น้ำต้องแกว่งสารส้ม นั่นคือชีวิตที่อยู่ที่นี่แต่ใครชวนไปไหนก็ไม่ไปเพราะเรารู้สึกว่าระบบการทำงานที่นั่นทำให้เราสบายใจ ถึงแม้จะมีอุปสรรคเรื่องสถานที่ที่เป็นอีกเรื่อง ถามว่าการทำงานทุกเรื่องมีอุปสรรคใหม่ มีเยอะแต่สิ่งที่กำลังจะบอกว่าจากวันนั้นที่ทำงานมาได้ถึงทุกวันนี้ เพราะว่า “หน้าที่” หน้าที่คือเรื่องสำคัญ และเรารู้จักหน้าที่ของตัวเองว่าทำอะไร ไปอยู่ที่นั่น อาจารย์พี่เลี้ยงและอีกหลายคนที่วิทยาลัยเทคโนโลยีฯ มีระบบการอบรมอาจารย์ที่ปรึกษา มีอะไรหลายเรื่อง ที่สอนให้เรารู้จักหน้าที่ เมื่อเรากลับมาปฏิบัติงานที่พื้นที่ เชื่อว่าเราตระหนักในหน้าที่ที่ได้รับมา เพราะฉะนั้น 24 ชั่วโมงที่อยู่ที่นี่ เพราะเราอยู่บ้านพัก ปฏิบัติงานตลอด 24 ชั่วโมง เพราะว่ามันสนุกที่อยู่ที่นั่นพักอยู่กับ

บ้านพักของอาจารย์ เหมือนเรามีลูกศิษย์อยู่ตลอดเวลา และได้ทำหน้าที่ตัวเองได้ทำเต็มที่ ให้คำปรึกษากับนักศึกษาไม่ใช่แค่การเรียนการสอน การใช้ชีวิต ทักษะการศึกษา ทุกเรื่องที่สามารถทำได้ เด็กที่นั่นก็จะใกล้ชิดกับเรา ไม่ได้ใกล้ชิดกับเราแค่คนเดียวครูพิษณุโลกทุกคนก็เป็นแบบนั้น เราพบเห็นแต่สิ่งที่ดีและเมื่อมีอะไรผิดพลาดก็สามารถหักเหกันสังคมแบบนั้นทำให้เราทำงานได้ง่ายขึ้น ทุกคนมีหน้าที่ของตัวเอง รู้ว่าหน้าที่ของตัวเองเป็นอะไร เชื่อว่า ถ้าเราทำงานโดยเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตัวเอง เชื่อว่าจะทำให้การทำงานของเรานั้นไปสู่เป้าหมายได้ เชื่อว่าในกระบวนการทำงานและการใช้ชีวิต การรู้จักหน้าที่เป็นเรื่องสำคัญ เพราะสามารถแยกแยะได้ว่านี่คือ กำลังทำอะไรอยู่ แม้แต่ตอนไปอบรม สิ่งที่กำลังทำอยู่ก็ไม่เคยลืมว่าหน้าที่ของตัวเองคือครู เพราะฉะนั้นสิ่งที่ต้องทำในตอนนั้นคือเก็บความรู้ต่างๆให้มากที่สุด เพื่อที่จะเอามาถ่ายทอดให้กับลูกศิษย์ เมื่อตอนกลับมาของที่ส่งมาทางเรื่องส่วนใหญ่จะเป็นของประกอบการสอน และได้มาพูดคุยให้กับเพื่อนๆอาจารย์ได้รับทราบ คิดว่าตัวเองได้ทำหน้าที่หลังจากไปต่างประเทศได้ครบถ้วน นอกเหนือจากที่ไปรู้ไปเห็นและมีเครือข่ายแล้ว ทำให้คิดว่าได้ทำงานได้เป็นอย่างดี และเต็มที่แล้ว ถามว่าหน้าที่ของเรามีแค่นั้นไหม เชื่อว่า คำว่าหน้าที่ที่มีการผูกมัดอะไรไปบ้าง เวลานั้นศึกษาмайเงินเราใช้หน้าที่เราไหมจริงๆแล้วไม่ใช่หน้าที่เต็มร้อย แต่เขาบอกว่าหน้าที่ของคนมี 2 อย่าง คือ 1) หน้าที่โดยธรรมชาติ เช่น หน้าที่ความเป็นลูก ความเป็นพ่อแม่ เมื่อเราเป็นลูก มีหน้าที่ของลูก และ 2) หน้าที่โดยการมอบหมาย คือ การไปทำงานที่ไหนแล้วเขา มอบหมายให้เราทำ เช่น บรรจุเป็นอาจารย์ ก็จะมีการมอบหมายหน้าที่ให้เรา การให้เด็กยืมเงิน อาจจะเป็นหน้าที่ที่ติดมาในลักษณะของการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่เราฟังจะต้องให้เด็ก แต่ถ้าเราไม่มีกำลังพอก็อาจจะไม่จำเป็นต้องให้เด็กยืมเงิน การทำหน้าที่เหล่านี้อยู่ที่จิตสำนึกของเรา เพราะฉะนั้นจะเดินตามหนังสือตายตัว เป็นไปไม่ได้ แต่การจะทำงานไปให้ได้ขึ้นอยู่กับความตระหนักในหน้าที่ และจิตสำนึกของเราเชื่อมั่นว่าเป็นแบบนี้ และทำแบบนี้ เรื่อยมาโดยไม่ได้คำนึงว่าตนเองจะต้องทำงานบริหารหรือไม่ พบว่าในช่วง 20 ปีแรก ไม่ได้สนใจงานในตำแหน่งบริหารเลยด้วยซ้ำ ทำหน้าที่เป็นอาจารย์ตามปกติ ที่ไปบรรจุที่พิษณุโลก เป็นอาจารย์ทางเกษตร ก็มีงานนอกเหนือจากการเรียนการสอน คือ งานฟาร์ม มีงานประชุม เคยยกมือถามผอ. ว่าทำไมต้องทำงานฟาร์ม ทำไมคนอื่นไม่ต้องทำ คืองานฟาร์มจะต้องทำตลอด 24 ชั่วโมง เหมือนปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ อยู่ในความรับผิดชอบและหน้าที่เรา ingsไม่ได้ น้ำไม่ไหล ไฟดับ ต้องวิ่งไปดู เพราะถ้าไม่ไหล 3 วัน ต้นไม้อาจตายได้ เป็นหน้าที่เรา ต้องช่วยขวดย มั่นเลยเป็นความลำบากที่อาจารย์ต้องทำงานฟาร์ม และทำไมอาจารย์สาขาอื่นไม่ต้องทำงานฟาร์ม ท่านก็ตอบว่า อาจารย์จบเกษตรมาก็ต้องทำงานฟาร์มพูดง่ายๆชีวิตนี้เลือกไม่ได้ เพราะจบมาและรับตำแหน่งนี้ ก็ต้องทำงานฟาร์ม ต้องเข้าใจว่างานฟาร์มสายเกษตรทุกคนจะมีงานอยู่ในมือ 24 ชั่วโมง บางทีตึกๆ ไฟดับ เราก็ต้องไปแก้ไข ปัญหาด้วยตัวเอง แต่โชคดีว่าในพื้นที่ของเรา ผู้อำนวยการช่วยเหลือทุกอย่าง มีอะไรก็บอกท่านเหมือนเป็นพี่เลี้ยง มีความรู้สึกอบอุ่น ผู้บริหารใส่ใจ และมาเป็นพี่เลี้ยงให้กับเรา อันนี้ก็จะเป็นส่วนหนึ่งผลักดันทำให้เราฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆไปได้ จุดประสงค์ที่พูดตรงนี้ อยากจะเรียนทุกท่าน ว่าการทำงานทุกอย่างไม่มีอะไรที่ไม่มีอุปสรรค แม้แต่งานง่ายๆ เช่น การทำอาหาร ถ้าเราทำไม่เป็น ก็จะมีอุปสรรคแล้ว แต่หลังจากเราเรียนรู้และแก้ไขปัญหาไปได้ ต่อไปก็จะราบรื่นขึ้น และขอให้กำลังใจอาจารย์ทุกท่านว่าถ้าเริ่มทำงานแล้วเป็นอุปสรรคและท้อแท้ พวกเราเคยประสบมาก่อน บางทีก็ท้อเพราะว่าไม่ใช่แค่ทำงานฟาร์ม ยุคนั้นมีเป้าหมายว่าต้องทำงานให้กับสถาบันและมีมาบอกว่าปีนึง ต้องสร้างกำไรให้ได้กี่สตังค์ เพื่อให้งานฟาร์มเป็นแหล่งฝึกนักศึกษาต่อไปได้ เพราะไม่มีเงินเยอะ เพราะฉะนั้นเราต้องเลี้ยงตัวเองให้ได้ นั่นคือสิ่งที่เราพยายามทำ และเชื่อว่าท่านอาจารย์บุญชู มาใกล้ๆกัน เราเจอสิ่งเหล่านี้มาด้วยกันแต่อาจารย์บุญชู

ไปทางสัตวศาสตร์ ส่วนตัวเองไปทางพืชศาสตร์ปัญหาจะน้อยกว่าสัตวศาสตร์ซึ่งมีปัญหาเยอะไม่ได้กินแค่วันเดียวร้องระงม และผลกระทบสูง แต่ทางพืช ลืมรดน้ำ 2 วัน มันจะตายมันก็บอกใครไม่ได้ ตายไปเฉยๆ ทางพืชจะมีผลกระทบน้อยกว่าเพราะไม่มีการฟุ้ง สัตว์จะฟุ้งเลย ด้วยเสียงด้วยการกระทำหลายๆเรื่อง เพราะฉะนั้นทางสัตวศาสตร์ก็จะมีผลกระทบค่อนข้างเร็วกว่า ทางพืช ไฟดับ น้ำไม่ไหลก็ไม่มีปัญหา ด้วยสถานการณ์ตอนนี้ ถ้าทุกคนรู้จักหน้าที่ของตัวเองเชื่อว่าองค์กรสามารถไปได้ดี เพราะว่าเรื่องของหน้าที่เป็นเรื่องที่ถูกโยกไปอีกหลายประการ โดยเฉพาะหน้าที่จะถูกโยกไปกับความรับผิดชอบไปกับวิธีการใช้ชีวิตอื่นๆ จะบอกว่าในหน้าที่ที่จะต้องทำให้งานสำเร็จต้องอาศัยความมุ่งมั่นตั้งใจ คือเป็นความพยายามอย่างใหญ่หลวง ต้องอาศัยแรงใจ และการมองโลกในแง่ดี ถ้าไม่มองโลกในแง่ดี ก็ไม่สามารถสร้างเครือข่ายให้กับใครได้เลย และจะทำให้การทำงานของเรไม่ประสบความสำเร็จการมองโลกในแง่ดี สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้องค์กรไปได้ดีถ้าเราคิดแต่สิ่งดีๆ องค์กรสามารถไปได้เราปรึกษากับเพื่อนร่วมงานก็เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาเท่าที่เคยปรึกษากันไม่ใช่ปัญหาไม่มี สิ่งที่ปรึกษากับทำอย่างไรถึงจะไปให้ได้แล้วเราคูยกับผู้บริหาร เราไม่เคยมีทางเลือกที่คิดกับผู้บริหารถึงแม้ว่าผู้บริหารจะไม่ตอบสนองในทุกเรื่องแต่พยายามนำเสนอในสิ่งที่เป็นประโยชน์ เชื่อว่าในอนาคตถ้าการทำงานของเรารู้จักหน้าที่และมองโลกในแง่ดีเชื่อว่าเราจะไปได้ การมองโลกในแง่ดีของเราจะทำให้สังคมน่าอยู่มากขึ้นเยอะเพราะเราสามารถพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานได้ทุกคน เนื่องจากไม่มีภาพลบ ที่จะบอกว่าคนนั้นไม่ดีคนนั้นไม่ดี การรู้จักพูดคุยกันรู้จักหารื้อร่วมกันและมองสิ่งดีๆ ให้กับองค์กรจะผลักดันองค์กรให้ไปได้ดีการทำงานวิธีนี้จะทำให้เราไปได้ดีและไม่เกิดสังคมหวาดระแวง ทุกวันนี้เราอยู่ในสังคมหวาดระแวง จะทำอะไรก็กลัวว่าวันนี้จะฟ้องเราไหมนะ พຽນนี้เค้าจะเอาอันนี้ไปว่าเราไหม เชื่อว่าย้อนไปเมื่อ 20 ปีที่แล้ว เชื่อว่าสิ่งที่เราทำมานั้นไม่มีอะไรผิด การเบิกจ่ายครั้งนั้นมีข้อบกพร่องเยอะ แต่ทุกอย่างไปด้วยดี ด้วยเจตนาที่สุจริต ช่วยกันบนกฎระเบียบจริงๆ ถ้ามันมีอะไรไม่ถูกต้องก็จะตักเตือนกันมา ทั้งแผนกการเงินการคลังทุกอย่าง ช่วยกันแก้ปัญหา และเชื่อว่าการทำงานแบบนั้นทำให้เราสามารถฝ่าฟันไปได้ จำได้ว่าวิทยาลัยเทคโนโลยีฯ ตอนนั้นมี 37 แห่ง เราเป็น 1 ใน 10 ของสายเกษตร พืชัญโลกไม่ได้เป็นที่ 2 รองใครหลายเรื่องที่เราขึ้นชาร์จก็เป็นเพราะทำงานลักษณะนี้ช่วยกัน เพราะฉะนั้น ความรู้อะไรเราช่วยกันเก็บเกี่ยวเพื่อนำพาท้องค์กรไปข้างหน้าให้ได้ เข้าใจว่าพืชัญโลกตอนนั้นแข่งทักษะการเกษตรเราก็ดิตซาร์จ ขึ้นไปรับรางวัลบ่อยมาก เวลาไปทำหลักสูตรเราก็จะอยู่แนวหน้า เชื่อว่าถ้าเราพร้อมด้วยช่วยกันเราก็จะไปถึงจุดนั้นได้อย่างแน่นอน ณ วันนี้ ล้านนาเราเป็นองค์กรที่มาถึงวันนี้ได้จากการรวมตัวกันทั้ง 6 แห่งร่วมกัน และก็นำพาอยู่กับสิ่งดีๆ และสามารถไปต่อได้อย่างไร ถ้าเราทุกคนรู้จักหน้าที่ของเรา มองโลกในแง่ดี คิดบวก เชื่อว่าเราจะฝ่าฟันไปข้างหน้าได้ ทั้งที่สถานการณ์ข้างหน้าอาจจะไม่่ง่ายนัก ถ้ามว่าทำไม่่ง่ายนัก สถานการณ์ข้างหน้ามีเยอะ 1) ไม่ว่าจะเด็กที่มีจำนวนลดลง จำนวนประชากรทั้งหมดมันลดลง นั่นคือสิ่งที่กำลังรอเราอยู่ 2) ประการต่อมาอย่างไรเราก็ต้องออกนอกระบบจะเร็วจะช้า นั่นคือสิ่งที่กำลังรอเราอยู่ และ 3) เราจะไปกันได้อย่างไรใน 6 จังหวัดที่เรามีโครงสร้างไม่เหมือนใครไม่ธรรมดา เราเป็นโครงสร้าง 6 จังหวัดที่ตีความเป็น 1 เดียว ที่ไม่ได้เป็นไปตาม พรบ.ของมหาวิทยาลัย เพราะถ้าเป็นไปตาม พรบ. ต้องแยกไปเป็นวิทยาเขต แต่เราก็ไม่ได้แยกเป็นวิทยาเขต แต่เราบอกว่า 6 คือ 1 จะไปอย่างไร แต่วันนี้ การบริหารงานของเรา 6 คือ 1 แต่เงินที่เข้าเป้า คือ 2 ใน 6 อนาคตเราจะไปอย่างไร นั่นคือสิ่งที่เราต้องพยายามตระหนักในหน้าที่ และรวมตัวกันเพื่อที่จะนำพาท้องค์กรไปให้ได้ เชื่อว่า การทำงานด้วยกระบวนการแบบนี้ จะทำให้เราสามารถไปได้ นอกเหนือจากนี้ก็ยังมองไม่เห็นทาง อีกอันที่จะกล่าวไว้สำหรับการจะทำพหหน้าที่ไปสู่ความสำเร็จคือเวลา มีคำกล่าวที่ว่า สายน้ำไม่คอยท่า วันเวลาไม่คอยใคร เวลาเป็นสิ่ง

เดียวที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วไม่เคยรออะไร เพราะฉะนั้นทุกท่านจะทำอะไรต้องรีบกระทำและวางแผนให้ทำเพื่อให้เป็นไปตามเวลา เพราะ ณ วันนี้ โลกปัจจุบันนี้ สื่อสารกันด้วยเวลา คงเคยได้ยิน ใครเร็วใครได้ แต่ใครเร็วใครได้ ในที่นี้ต้องได้คุณภาพด้วย การทำงานทุกอย่างต้องมีการวางแผนและไปให้ได้ เมื่อรับปากว่าส่งเมื่อไหร่ก็ควรต้องส่งตามเวลา เพราะเวลาที่เลยไปมันย้อนกลับไม่ได้ แก้ไม่ได้ หลายคนบอกว่าถ้าย้อนกลับไปได้ จะทำโน้นทำนี้ทำนั่น แต่ย้อนไม่ได้ ด้วยสถานะของเวลา อยากเชิญชวนทุกท่าน ไม่ว่าจะป็นตำแหน่งทางวิชาการ ความก้าวหน้าต่างๆ ถ้าท่านต้องทำ โปรดได้วางแผนและทำอย่าผลัดวันประกันพรุ่ง เพราะฉะนั้นจะได้บอกว่ากว่าจะถึงพรุ่งนี้ก็สายเสียแล้ว เหมือนตอนนี้เกณฑ์เก่าหมดไปแล้ว เกณฑ์ใหม่มาแล้วซึ่งยาก และอว.กำลังจะปลดล็อคตำแหน่งทางวิชาการให้มันง่ายขึ้นสะดวกขึ้น ยิ่งไงก็ยังคงคุณภาพต้องมีอยู่ ถึงจะปลดล็อคอย่างไรก็จะต้องมีเกณฑ์พิจารณาอยู่คงไม่ง่ายอย่างที่คิดถ้าท่านมีหน้าที่เข้าตำแหน่งทางวิชาการถ้าทุกคนทำตามหน้าที่ของตัวเองตามที่พวกเราปลดเกษียณในวันนี้ก็มีผลทำให้ตำแหน่งทางวิชาการหายไปมันจะสามารถทดแทนเข้ามาได้ เราพยายามทดแทนสิ่งเหล่านี้หรือไม่ มหาวิทยาลัยพยายามที่จะทดแทนทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นจำนวนคุณวุฒิ ป.เอก หรือตำแหน่งทางวิชาการ แต่ไม่เป็นไปตามแผน เพราะท่านไม่รู้จักหน้าที่ของตัวเอง ส่งให้ไปเรียนหนังสือ และให้จบในเวลา แต่ท่านไม่ทำหน้าที่ ท่านเลยไม่จบ ทุกอย่างถูกโยงด้วยคำว่าหน้าที่ทั้งสิ้น สถิติ ส่งไป 100 จบกลับมา 60 อีก 40 คือไม่จบ นั่นคือการสูญเสีย เพราะมหาวิทยาลัยเสียทั้งเวลา เสียทั้งงบประมาณ คนที่อยู่ข้างหลัง รอคอยท่าน เสียความรู้สึก เพราะต้องรับโหลดภาระของท่านก่อนเพื่อรอกลับมา และรอด้วยความหวังว่ากลับมาแล้วจะมาแบ่งเบาภาระแต่กลับไม่จบ คือหน้าที่ในเมื่อทำหน้าที่ไม่สมบูรณ์ ทุกอย่างก็เป๋ไปทั้งระบบ เชื่อว่าถ้าเราทุกคนรู้จักหน้าที่และทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีสิ่งที่มอบหมายถ้าทำได้ จะทำให้กระบวนการทำงานในชีวิตเป็นไปตามเป้าหมายได้ เมื่อท่านมีครอบครัวหน้าที่บิดามารดาต้องทำอะไร หน้าที่ของบุตรที่ต้องทำต้องบิดามารดาต้องทำอะไร คือสิ่งที่เราพึงกระทำ คำว่าหน้าที่ โยงไปทุกอย่างที่จำเป็นต้องให้บรรลุ สิ่งที่จะฝากไว้ในวันนี้เพราะท่านทั้งหลายยังมีเรื่องที่จะถ่ายทอดให้กับคนอื่นๆอีกเยอะแยะ อาจารย์ประจำ คือบุคคลที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ทุกตำแหน่งไม่ว่าจะเป็น ผศ. รศ. ศ. ที่เปิดสอนที่ทำหน้าที่รับผิดชอบตามพันธกิจของอุดมศึกษาและปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลา อาจารย์ทุกคนที่ทำสัญญากับมหาวิทยาลัยเป็นอาจารย์ประจำ ทุกคนมีหน้าที่พึงกระทำ 4 พันธกิจ ถ้าทุกคนรู้หน้าที่ตัวเอง จะไม่ตกพันธกิจวิจัย เรื่องการตีพิมพ์ จะไม่ตกเรื่องที่ได้กร้องเรียนต่างๆ เพราะทุกคนทำหน้าที่ของตัวเองในเรื่องการเรียนการสอน หน้าที่ทุกวันนี้ถ้าทุกคนทำตามหน้าที่ท่านจะสามารถแก้ไขสิ่งต่างๆได้ทั้งหมด มีคำกลอนที่เขาบอกมา คือ หน้านอกบอกความงาม หน้าในบอกความดี หน้าที่บอกความสามารถ และมีคำกลอนที่เกี่ยวข้องอีกเยอะ เช่น หน้าที่ขาวประมงคือหาปลา หน้าที่พ่อค้าคือหาผลกำไร หน้าที่ศิลปินคือสร้างศิลปะ หน้าที่พระคือสอนธรรม แล้วหน้าที่เรา คืออะไร ลองถามตัวเองหรือยัง ถ้าเราไม่รู้จักหน้าที่เรา แล้วเราจะไปอย่างไร และองค์กรที่เราอยู่จะไปอย่างไร และขอยกพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในหลวงรัชกาลที่ 9 ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่บัณฑิตของวิทยาลัยเทคโนโลยีอาชีวศึกษา เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2530 “เมื่อมีโอกาสและมีงานให้ทำ ควรเต็มใจทำโดยไม่จำเป็นต้องตั้งข้อแม้หรือเงื่อนไขอันใดไว้ให้เป็นเครื่องกีดขวาง คนที่ทำงานได้จริงๆ นั้น ไม่ว่าจะจับงานสิ่งใดย่อมทำได้เสมอ ถ้ายังมีความเอาใจใส่ มีความขยันซื่อสัตย์สุจริต ก็ยิ่งจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในงานที่ทำสูงขึ้น” ซึ่งตอนนั้นบัณฑิตทุกคนเป็นบัณฑิตนักปฏิบัติ คนที่ทำงานได้จริงๆ ถ้าเอาใจใส่ ขยัน ซื่อสัตย์ สุจริต งานที่ทาก็ยิ่งประสบความสำเร็จ วันนี้ถ้าเรามีหน้าที่ รู้จักหน้าที่ ขยันทำงาน ไม่ได้เลือกงาน องค์กรจะเดินไปได้ตามเป้าหมายเป็นไปได้ไหม เชื่อว่าขอเพียงทุกคนตระหนักในหน้าที่ และเชื่อ

ว่าองค์กรจะสามารถไปได้ ไม่ต้องร้งองค์กรมากก็ได้ แต่ขอให้รู้จักหน้าที่ของตนเอง และทำหน้าที่ของตัวเองให้ครบถ้วน ด้วยวิธีทำงานแบบนี้จะสามารถผลักดันองค์กรไปข้างหน้าได้ วันนี้เรารู้จักหน้าที่ดีหรือยัง ผากไว้แค่คำเดียวคือ “หน้าที่” ถ้าท่านมีหน้าที่มากกว่า 1 อย่างเชื่อว่าเป็นบุคลากรที่เป็นอาจารย์ มีหน้าที่ที่รับทราบตั้งแต่แรกแล้วว่าหน้าที่ของอาจารย์คืออะไรยังไม่นับเวลาเขียน TOR จะมีมอบหมาย ถ้าทำงานให้ครบหน้าที่ กระบวนการก็ไม่ไปไหนเสียเพราะหน้าที่ครอบคลุมการใช้ชีวิตด้วย เชื่อว่าคำว่าหน้าที่จะสามารถทำให้เราได้ทุกอย่างช่วยให้เราประสบความสำเร็จเพียงแต่สิ่งที่อยากฝากไว้คือ “เวลา” ขอให้มีความวินัยในเวลา ทุกวันนี้เราอาจทำหน้าที่แต่ไม่ได้คำนึงถึงเวลา อาจทำให้เกิดข้อบกพร่องในหน้าที่ เพราะหน้าที่การงานในสมัยนี้จำเป็นต้องมีเป้าหมาย ความไม่ไว้วางใจเกิดขึ้นตั้งแต่หน้าที่และเป้าหมายก่อให้เกิดความไม่ไว้วางใจ เลยเป็นที่มาของ TOR ถ้าเราทุกคนไว้วางใจและทำบรรลุเป้าหมายได้ TOR ก็ไม่ใช่เรื่องจำเป็น แต่วันนี้ไม่บรรลุเป้าหมายและไม่สามารถรู้ได้ว่าใครที่ไม่ทำหน้าที่เลยต้องให้ทำ TOR เพื่อที่จะไปตรวจสอบแต่ละคนว่าใครทำหน้าที่ของตัวเองไม่บรรลุ การไม่รู้จักหน้าที่ก่อให้เกิดอะไรอีกมากมาย เช่น การร่าง TOR ต้องร่างดีๆ ถ้าไม่ดีโดนฟ้อง สร้างงานไม่ได้ แต่จะลงไปสู่นิติกร เรื่องความต่างๆ ในองค์กรหนึ่งๆ จะดูความสำเร็จหลายๆเรื่องในหน้าที่ดูจากไหนได้ จะสะท้อนจากการฟ้องร้องได้อีกทางสังคมจะเป็นตัวบอก งานนิติกรจะบรรลุได้ ก็ต้องเมื่อลดการฟ้องร้อง เพราะหมายถึงการสร้างความปลอดภัยของคนในที่นั้นๆ ได้ ยิ่งงานฟ้องร้องเยอะ การบริหารจัดการจะโยงไปหมด ว่าที่การฟ้องร้องทุกวันนี้ไม่รู้จักหน้าที่ เพราะบกพร่องในหน้าที่ทำให้อีกฝ่ายมากกล่าวหาได้ แต่ในทำนองเดียวกัน คนที่ทำงานไม่มีใครที่จะไม่ผิดพลาด ทุกท่านที่ทำงานก็จะรู้ว่าถึงแม้จะระวังอย่างไรก็ตาม ไม่มีการทำงานใดๆ จะไม่ผิดพลาด แต่เรานำผลการผิดพลาดเป็นบทเรียนสำหรับงานถัดไปทำให้รู้เทคนิคมากขึ้น ฉะนั้นความผิดพลาดจากการทำงานย่อมเกิดแน่นอน แต่ความผิดพลาดเหล่านี้จะไปได้อย่างไร นั่นคือ การช่วยเหลือกันในการให้คำปรึกษา และอยู่ในสังคมที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่ใช่สังคมหวาดระแวง ทำให้สังคมไม่น่าอยู่ เราประกาศคำว่า ราชมงคล คือบ้านแห่งที่ 2 เชื่อว่า ทุกคนเมื่อมาอยู่บ้านหลังนี้แล้วควรจะมีความสุข และทุกคนมีความสุขได้ถ้ามองโลกในแง่บวก บ้านเราจะน่าอยู่หรือไม่ ขึ้นอยู่กับคนในบ้านที่จะช่วยกัน ทำให้บ้านมีรอยยิ้ม คือคนในบ้าน ถ้าคนในบ้านมีทะเลาะกัน บ้านก็ไม่สุข แล้วเราจะไปได้อย่างไร ก็หน้าที่ ขอให้ทุกคนทำหน้าที่ของตัวเองได้ครบถ้วน เชื่อว่าทำให้บ้านหน้าอยู่ขึ้นเยอะ และขอจบตรงนี้ว่า ในชีวิตที่ผ่านมาได้ทำหน้าที่ของตัวเองได้ครบถ้วนไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ครู หน้าที่พ่อแม่ หน้าที่ลูก หน้าที่เพื่อน แม้แต่หน้าที่ของได้บังคับบัญชา คิดว่าได้ทำโดยครบถ้วนและยังคิดบวกกับองค์กร และมีอีกหน้าที่คือหน้าที่ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดี และเชื่อว่าทำหน้าที่ตรงนี้ด้วยจิตที่ตั้งใจจะสร้างบ้านหลังที่ 2 ของเราให้เป็นบ้านที่น่าอยู่ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นบ้านจะน่าอยู่ได้อย่างไร ก็ต้องมาจากการร่วมมือของทุกท่าน

ชื่อ-นามสกุล	นางลลิตพรรณ จรรย์สืบศรี
ประเภทบุคลากร	ข้าราชการ
ตำแหน่ง	ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สังกัด	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มทร.ล้านนา
วันที่เริ่มทำงาน	1 กรกฎาคม 2528 อายุงานรวม 33 ปี 3 เดือน
แนวคิดในการทำงาน	“ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด”

การที่จะมาอยู่ที่นี่ได้คือต้องมีความมุ่งมั่น ตั้งแต่สมัยเรียนตั้งเป้าไว้เลยว่าอยากเป็นอะไร เขาบอกว่า นิติศาสตร์รามคำแหง ขึ้นชื่อ จึงไม่ได้ไปที่ไหนเลย ที่บ้านอยากให้เรียนพยาบาล แต่ไม่ชอบเลย เกลียดเลือด หนอง เลยมุ่งไปมหาวิทยาลัยรามคำแหง และเลือกคณะนิติศาสตร์รามคำแหง เรียนประมาณ 3 ปี เพราะว่าพ่อ แม่มีลูกเยอะ และฐานะทางบ้านไม่ค่อยดี พี่ๆ เป็นคนส่ง และที่เรียนนิติศาสตร์เพราะค่าหน่วยกิตถูก และ กิจกรรมที่ต้องเสียตังค์เพิ่ม อาจารย์ไม่เคยทำ และเมื่อจบรามคำแหงแล้วเรียนต่อเนติบัณฑิตตั้งใจเลยต้องเรียน ให้ได้ และมีจุดมุ่งหมายตลอด และเมื่อเรียนเนติบัณฑิต เงินที่พี่ๆ ให้มาไม่พอ รู้ว่าสำนักอบรมศึกษากฎหมาย แห่งเนติบัณฑิตสภามีการสอบแข่งขันชิงทุนสอบได้ทุนเดือนละ 4,800 บาท ทำให้อยู่ได้จนกระทั่งเรียนจบเนติ บัณฑิต ไปสอบรับราชการของกรมการปกครอง และสอบได้ ในยุคนั้นสอบประมาณ 300 กว่าคน และขึ้นบัญชี ไว้ 8 คน เวลาเรียนหนังสือจะจดตามคำพูดของอาจารย์ทั้งหมดโดยที่ตาจะไม่มองอาจารย์สอนและเมื่อออก จากห้องเรียนก็จะไปอ่านทบทวน จึงมีผลการเรียนที่จบเร็ว สอบบรรจุเมื่อปี 2528 บรรจุที่กรมการปกครอง 6 ปี และโอนย้ายมา มทร. ขาดอาจารย์สอนทางด้านกฎหมาย ติดต่ออัยการหรือผู้พิพากษาก็ไม่มีเวลา จึงโอนย้ายมาสอนกฎหมาย เพราะจบกฎหมายโดยตรง โดยส่วนตัวจะมีข้อคิดของอาจารย์ท่านอื่นมา และต้อง ทำการบ้านมาก่อน แต่ก่อนอื่นขอพูดความคิดเห็นส่วนตัวก่อน หลักในการทำงาน จะเน้นในเรื่องของ วินัย ซึ่งท่านอธิการบดีพูดถึงหน้าที่ แต่หน้าที่จะต้องมีวินัยด้วย เวลาได้รับมอบหมายงานอะไรก็แล้วแต่ จะศึกษา เรื่องนั้นก่อน ว่าตามระเบียบหรือตามข้อกำหนดทำได้หรือเปล่า ตั้งแต่ทำงาน เคยถูกฟ้องศาลปกครองซึ่งฟ้อง ในรูปของคณะกรรมการ 5 ท่าน อาจารย์ที่เป็นกรรมการและผู้ทรงคุณวุฒิบางท่านมีความกังวล เลยบอกว่าถ้า เราทำงานตามระเบียบไม่ต้องกลัว และเราไม่สามารถห้ามคนฟ้องเราได้ แต่เราจะชนะคดีหรือไม่อยู่ที่เราทำ ถูกต้องหรือไม่ ต้องดูระเบียบ ดูข้อกำหนด ฉะนั้นการทำงานของอาจารย์จะดูข้อกำหนดตลอด และในการ

ทำงานของตัวเองนอกจากเน้นวินัยแล้วยังมีเรื่องของการตรงต่อเวลา เวลาที่มีประชุมจะมาก่อน สอนนักศึกษา จัดตารางสอนถ้าเราไม่ได้จัดแจ้งเจ้าหน้าที่ 8 โมง และจัดเอง 8 โมงตลอด และนักศึกษา เวลา 8 โมง เราทราบ กันดีว่าชอบหรือไม่ จะขอ 8.30 น. ได้ไหม ถ้าครู 8.30 น. นักศึกษาจะมา 9.00 น. ไม่ได้ นักศึกษาที่มากับ อาจารย์ลลิตพรรณ จะรู้ว่าไม่มีการต่อรองเรื่องเวลา เพราะได้ให้ข้อคิดว่า เวลาไปทำงานจะไปต่อรองกับบริษัท ได้หรือไม่ และเนื่องจากเป็นตัวแทนในส่วนกลางจึงขอนำแนวคิดของท่านอื่นที่เข้าร่วมแลกเปลี่ยนไว้

แนวคิดของคุณประนอม วงศ์ศรี อายุราชการ 38 ปี คุณพ่อคุณแม่ทำงานที่นี้ด้วยและให้เกียรติของท่านขึ้นก่อน มีแนวคิดว่าการทำงานให้มีความซื่อสัตย์ รับผิดชอบ เวลานั้นๆ มีปัญหา ให้คำแนะนำ คือความสามัคคีในหน่วยงาน เนื่องจากทำงานการเงินและบัญชี ต้องเน้นความซื่อสัตย์

แนวคิดของอาจารย์สุนทรี รินทร์คำ เน้นความสามัคคี ความร่วมมือกัน และความอาวุโส หน่วยงานของเรา บางครั้งอาจารย์เด็กๆ ได้ขึ้นเป็นผู้บริหารแต่อย่าลืมการอ่อนน้อมต่ออาจารย์อาวุโส และการทำหลักสูตรควรจะเชิญอาจารย์อาวุโสที่มีประสบการณ์เข้ามาร่วมจัดทำหลักสูตร

แนวคิดของอาจารย์ณงค์ณัฐ นทีพ่ายพิทศ ในปัจจุบันการทำงานลำบากขึ้น เพราะมีเด็กชิว (คือเข้ามาเรียนในปี 1 แล้ว ลาออกไปเรียนที่อื่น) ทักษะที่จะไปสอนยากขึ้น และมีปัญหาในการสื่อสารภายในมหาวิทยาลัย ซึ่งการสื่อสารรู้แต่เฉพาะผู้บริหาร เป็นอาจารย์ผู้สอนไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องจะไม่รู้ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าไปรับฟังไม่ได้กลับมาบอกหรือถ่ายทอดต่อ ทั้งๆที่มีบุคลากรภายนอกมาสอบถาม ซึ่งอาจารย์ก็ต้องแจ้งว่าไม่ทราบ เมื่อไปถามคนที่ทราบก็จะถามว่าจะรู้ไปทำไมไม่ได้เกี่ยวกับงานท่าน และงานในเรื่องของการเบิกจ่าย ผลงานของเราเวลาทำงานวิจัยมหาวิทยาลัยอื่นไม่ค่อยมาร่วมกับเราแต่มีเราไปร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น อาจเพราะมาจากปัญหาการเบิกจ่าย ซึ่งอาจารย์และอาจารย์สุนทรี มองจุดนี้จุดเดียวกัน อยากให้มหาวิทยาลัยให้ความช่วยเหลือถ้าเบิกจ่ายไม่ได้ให้ความอนุเคราะห์ได้ไหม เพราะมหาวิทยาลัยเน้นสองงานคือ ฝ่ายสนับสนุน เพราะเป็นการสนับสนุนมหาวิทยาลัยจะมีชื่อเสียงได้ก็ต้องมาจากทางวิชาการ วิจัย ทำอย่างไรให้การเบิกจ่ายคล่องตัวขึ้นโดยที่ไม่ให้เกิดความเดือดร้อนทั้งสองฝ่าย

แนวคิดจากคุณดาวรรณ เกิดคล้าย การทำงานของบุคลากรอย่าให้มอบหมายงานไปเรื่อย คือ อย่าเปลี่ยนแปลงงานบ่อย อยากให้เป็นงานเดียว คือ มอบหมายงานให้มีความถนัดในงานเดียวและอย่าไปเปลี่ยนงานเพราะจะได้เกิดความเชี่ยวชาญ และความชำนาญในงาน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรให้เกียรติต่ออาจารย์ผู้สอน เช่น งานถ่ายรูปปรับปริญญาบัตร เคยได้ยินน้องๆ ถามว่าอาจารย์ว่าทำไมไม่เข้าไปนั่ง น้องๆ บอกว่าว่างตรงไหนก็เข้าไปนั่ง อาจารย์ผู้สอนส่งเด็ก 4 ปี จนได้รับปริญญา บางคนให้ค่าปรึกษาใกล้ชิด การจัดที่นั่งควรมีที่นั่งให้กับอาจารย์ผู้สอน ซึ่งส่งเด็กจนครบ 4 ปี เป็นการให้เกียรติอย่างสูงสุดต่ออาจารย์ผู้สอน จะเห็นได้ว่าเวลาจัดงานถ่ายรูปกับบัณฑิต มีอาจารย์มาร่วมงานน้อยลง

2. การจัดงานเวลามหาวิทยาลัยเชิญชวนคณาจารย์ไปร่วมงาน ซึ่งเจอกับตัวเองบริเวณลานบัวอากาศร้อน น้ำดื่มมีบริการเฉพาะผู้บริหารสำหรับผู้ที่มาร่วมงานน้ำดื่มไม่มีให้ ควรมีความเสมอภาค ให้การดูแลทั่วถึงผู้บริหารบริหารงาน แต่หากไม่มีผู้ร่วมงานก็เกิดขึ้นไม่ได้ต้องมีความร่วมมือสามัคคีซึ่งกันและกัน

3. การทัวร์กับเพื่อนร่วมงานในสมัยก่อน บางครั้งไปกันเอง ออกตั้งค้กันเอง การไปท่องเที่ยว นั่งในรถบัสด้วยกันทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีเกิดความสามัคคีกัน การจัดอะไรที่ออกไปสู่ข้างนอกอาจการจัดประชุมสัมมนาร่วมกัน อย่าไปเคร่งเครียดวิชาการ มีความสนุกสนาน น่าจะสร้างความสามัคคีในหมู่อาจารย์หรือเจ้าหน้าที่

สิ่งที่พูดไปหากกระทบความรู้สึก ไม่ได้เจตนาร้ายเพราะเรามาเพื่อแก้ไขปัญหาเพื่อให้ผู้ที่ทำงานให้ปฏิบัติต่อไป

สำหรับกรณีที่เกิดปัญหากับเพื่อนร่วมงาน หรือปัญหาที่เกิดกับนักศึกษา หากมีปัญหาก็คำพูดไม่เข้าหูจะไม่สนใจและเดินหนี ไม่ใส่ใจเพราะคำพูดนั้นเราไม่ได้เป็นอย่างนั้นเพราะการที่พูดเช่นนั้นสื่อถึงตัวเขาเอง และปัญหาที่เกิดกับเด็ก เด็กสมัยใหม่ต้องใช้คำพูดติดตลกและเด็กชอบใช้โทรศัพท์จึงสร้างปัญหาเพื่อให้เขาหาข้อมูลในการแก้ปัญหา เพราะกฎหมายเปลี่ยนตลอดเวลา จึงใช้วิธีการสร้างกรณีศึกษา จึงให้ใช้โทรศัพท์มือถือให้เกิดประโยชน์ สำหรับเรื่องการแต่งกาย หรือการพูด จะอบรมให้เท่าที่จะอบรมได้

ดิฉันก็เลยตัดสินใจเรียนโดยมีพี่ชายส่งเรียน เพราะฉะนั้นเรียนช้ากว่าคนอื่นซึ่งเดิมก็เรียนช้ากว่าคนอื่นเพราะพอพาเข้าเรียนช้าเพราะฉะนั้นก็จะเป็นรุ่นพี่ของเพื่อนรุ่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเรียนเพื่อตั้งใจจะไม่เป็นในสิ่งที่เราเห็นว่าเราไม่ควรจมอยู่ตรงนั้น พอเรียนจบแล้วดิฉันก็มาทำงานสิ่งที่ได้จากการทำงานที่อยากถ่ายถอดให้ฟังว่าตอนแรกเราไม่พอใจในสิ่งที่เราเป็นอยู่โดยเราลืมนัดตัวเอง มาทำงานปี 2525 สัตวบาล เพื่อผู้ชายไปทำงานที่นู่นนี่นี้เป็นบริษัทงานเดือนสตาร์ท 5000 บ. ดิฉันเป็นข้าราชการ 2750 บาท ไม่พอใจอยากจะเป็นอย่างที่เราเป็น คือเอาเงินเป็นตัวตั้ง ในตอนแรก 2 ปี 3 ปีแรก เสาร์อาทิตย์ก็จะไปกับเพื่อนคนอื่น อ. โสมณา เพื่อไปหางานที่กรุงเทพฯ ไปเขียนใบสมัครใหม่ และก็อาจจะได้งานแต่ไม่ได้งานที่รับผิดชอบก็ทำอยู่เป็นคนไม่ทำงาน แต่ว่าไม่พอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่ปรากฏว่าลืมนัดตัวเองสิ่งหนึ่งคือเป็นผู้หญิง ผู้หญิงนี่ฟาร์มไม่เอาอยู่แล้ว อันที่สองเป็นผู้หญิงไม่ธรรมดาตัวเล็กด้วยเอาไปเป็นสัตวบาลประจำฟาร์มก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ไม่ได้ประเมินตัวเอง ก็เลยกลายเป็นว่าไม่พอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่ ประมาณ 2-3 ปีถึงได้หยุดและว่าโอเคเราคงต้องอยู่ในหน่วยงานราชการ แต่จริงๆ ดิฉันก็มาคิดว่าตัวเองอาจจะต้องประเมินตัวเองใหม่ เพราะว่าวันแรกที่มาทำงาน ท่านอธิการ ผอ. นนท์ ไพรบ แต่ดิฉันมาเองนั่งรถไม่มาและก็มาด้วยความมั่นใจให้หิ้วกระเป๋าไปคนเดียวพ่อแม่ไม่ต้องมาส่ง เพราะดิฉันเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองนั่งรถจากกรุงเทพพามาถึงก็บอกรถรู้จักบอกรถบ้านกว้างว่าไปบ้าน ผอ. เกษตรบ้านกว้างเค้าก็ไปส่งหน้าบ้านเลย ดิฉันไปถึง 7 โมงเช้า ผอ. นนท์ กับ อ. นฤมล บอกว่ามาทำไม ดิฉันก็บอกว่ารายงานตัวคะ ท่านก็ถามว่าทำไมรายงานตัววันนี้วันนี้วันที่ 2 เมื่อวานทำไมไม่มีเพราะเค้าบอกว่าให้มารายงานตัววันที่ 1 ดิฉันบอกว่าเค้าบอกว่าให้รายตัวตั้งแต่วันที่ 1-7 ดิฉันไม่ผิดดิฉันมารายงานวันนี้ถูกต้อง และอีกอย่างดิฉันไม่มีห้องน้ำที่จะอาบน้ำที่จะพักแล้วก็รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของ ผอ. ต้องหาที่ให้ดิฉันอยู่ อาจารย์ก็บอกว่าทำไมมารายงานตัวผิดวันแล้วก็ยังจะมาหาที่อยู่อีก ก็บอกว่าแต่งเนื้อแต่งตัวแล้วก็ไปรายงานตัวที่ห้องธุรการพออาบน้ำแต่งตัวเสร็จไปรายงานตัวของเทเวศน์ก็ตมมาก็ลืมนัดเอาไปรายงานตัวให้จึงยื่นให้อ. นนท์ แล้วอาจารย์ก็บอกว่าขอโทษนี่ก็มารายงานตัวเป็นนักศึกษาแต่ก็เป็นอาจารย์ ดิฉันเลยได้สิทธิพิเศษได้อยู่บ้าน ผอ. 1 สัปดาห์ เพราะ ผอ. บอกว่าตอนนี้บ้านไม่มียังไม่ได้เตรียมเพราะฉะนั้นอยู่บ้านผม 1 สัปดาห์ อันนี้คือดิฉันลืมนัดตัวเองว่าหน้าตาและรูปร่างดิฉันไม่มีความเป็นครูเลย แต่ 2 ปี ที่พยายามจะหาอะไรที่คิดว่าเหมาะกับตัวเองลืมนัดตัวเองความเชื่อมั่นไม่คิดว่าหน้าตาเราไม่ให้คงจะไม่มียอะไรที่มีแววความเป็นครูแล้วก็ยังจะไปหางานอื่นในสิ่งที่ตัวเองคิดว่าที่เราเป็นครูมันต่ออย่าเราอยากจะเป็นเหมือนเพื่อน แต่ตอนหลังก็ตั้งใจหลายคนที่จบวิศวะ เพื่อนที่จบอะไรต่าง ๆ ที่เค้าได้ทำงานบริษัทพอปี 40 เค้าตกงานเกือบครึ่ง เราเป็นข้าราชการที่ค่อยๆ เป็น ค่อย ๆ ไป อันนี้คือตอนหลังก็รู้ว่าเราควรประเมินตัวเองว่าจริง ๆ แล้วเราควรพอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่

หลักในการทำงานอีกอันหนึ่งก็คือ มองโลกในแง่บวก ทำงานก็จะไม่เปรียบเทียบกับคนอื่น เลิกเลยเพื่อนได้ 5000 เราได้ 2000 ก็บอกว่าเราทำงานนี้ได้แค่นี้เราดีใจแล้ว เราเงินเดือนแค่นี้เราก็ดีแล้ว เราทำงานแค่นี้เราเป็นผู้ช่วยเราก็ทำไปเรื่อย ๆ เราทำงานตอนนี้มันมากไปหรือเปล่างานมากก็ดีเราจะได้เก่งขึ้น ใครเขาว่าเรามีคนบอกว่าดิฉันทำงานฟาร์มตอนแรกพยายามอยากได้ผลตอบแทนอาจารย์ก็บอกเหมือนที่ อ. ศิลศิริบอกว่า ผอ. บอกว่าทำงานฟาร์มก็ต้องทำไปสิจจะมาเอาผลตอบแทนอะไรที่อะไรต่าง ๆ เพราะว่าเราจบมาด้านนี้เราต้องทำ ดิฉันก็เลยโอเคทำก็ทำอย่างน้อยเราจะได้เก่งขึ้น เราจะได้สอนเด็กได้ดีขึ้น และก็เป็นอย่างที่ว่าถ้าทำสำเร็จมันจะได้ผลตอบแทนมีอะไรหลายอย่าง ก็คือ มองโลกในแง่บวก ไม่คิดว่าตัวเองทำงานเยอะกว่าเค้าแล้วทำไมไม่ได้ 2 ชั้นซึกที่ ไม่ได้ก็ไม่เป็นไรเดี๋ยวซักวันมันก็จะเป็วันของเรา ดิฉันก็จะมองโลกในแง่บวก จนปัจจุบันนี้มองในแง่บวกใครจะเป็นอะไรยังไงต่าง ๆ เราก็พอใจในสิ่งที่เรามีอยู่และไม่เอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่นที่ตำแหน่งสูงกว่า หรือว่ารวยกว่า หรือว่ามีอะไรหลายอย่างที่เราคิดว่าดีกว่า เราก็บอกว่าเราดีแล้วแค่นี้เราดีแล้วอย่างบุญชูได้แค่นี้ก็ดีแล้วเราก็บอกว่าเราดีแล้ว อันนี้คือมองโลกในแง่บวก

อีกอันหนึ่งเมื่อทำงานแล้วมีงานมาก็ประชุมกันถ้าเราจะทำอะไร เรารับทำแต่ไม่ทำสะเปะสะปะเราก็บอกว่าเราทำได้เราก็รับทำ เมื่อรับทำงานอะไรแล้วดิฉันจะมีข้อคิดเวลาเมื่อรับแล้วจะต้องทำให้ดีที่สุด ถ้าทำไม่ดีไม่รับ พอรับทำแล้วเราจะทำให้ดีที่สุดโดยไม่เอาอะไรมาเป็นตัวข้อแม้ใด ๆ ทั้งสิ้น แล้วก็หน้าที่การทำงานที่ทำทำให้ดีที่สุดแล้วจะต้องไม่กระทบงานของครอบครัว อย่างทำอยู่คอกไก่เช้า-เย็นเราต้องไปทำงาน พอเรามีลูกเข้าเราไปทำงานไม่ได้ก็ขอทำตอนเย็นแต่เราก็จะมีคนงานสั่งไว้ว่าทำอย่างนั้นอย่างนี้ เดี่ยวตอนเย็นเราอยู่เต็มที่ได้ เพราะฉะนั้นจะพยายามจะบริหารเวลาว่างงานสอนเราก็ไม่บกพร่อง งานเสริมคืองานฟาร์มเราก็เต็มทีของเราและครอบครัวเราต้องไม่กระทบด้วย ถ้าคิดว่าเราทำไม่ไหวงานบางอย่างเราจะไม่เอาเลย สมัยก่อนมี มคอ.7 มีประกันคุณภาพ ดิฉันทำงานจนปี 50 จะมี มคอ. เข้ามาดิฉันบอกว่าไม่ว่าง ไม่เอาเลยประกันคุณภาพไม่เอา เพราะว่าคิดว่าตัวเองไม่พร้อมทำไม่ได้ แต่พอมีตอนหลัง ๆ มา ปี 55 56 57 มันไม่มีคนที่เลยโอเคทำก็ได้แต่พอรับแล้วก็ทำเต็มที่ทำงานเต็มที่ไม่มีข้อแม้ว่าในการทำงานเราแก่กว่าต้องให้น้องทำเราสั่งเค้า ถ้าเค้าไม่ทำเราต้องทำไม่มีข้อแม้อะไรทั้งสิ้นได้ทำงานมีงานให้ทำก็ทำไป แต่ว่าถ้าอะไรที่เกินไปคือนอกเหนือจากงานอะไรพวกนี้เราก็จะไม่ไปอะไรมากมายนักหนา แต่งานที่รับต้องทำ ข้อแม้ก็คือทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นงานสอนดิฉันไม่มีข้อแม้ไม่มีตั้งแง่กับเด็กสอน 8 โมง สอน 10 โมงอะไรต่าง ๆ แล้วแต่ 9 โมง ดิฉันไปเลย 8 โมงปึกต้องอยู่ตรงหน้าแล้วเด็กจะมาหรือไม่มาก็ตามดิฉันจะรอประมาณ 10 นาทีไม่มาก็ออกไปเดินเตร็ดเตร่เด็กมา 1 คนก็เลือกสอนไปเลยไม่มีข้อแม้ว่าต้องเด็กมาก่อนมาครั้งก่อนเวลาอะไรต่าง ๆ มาเมื่อไหร่สอนทันที เพราะฉะนั้นเด็กก็จะรู้เวลาที่มียู่ 30 คนมาคนเดียวก็จะนั่งสอนกันไปบางที่หันหน้าหันหลังเด็กของเข้าห้องน้ำออกไปเลย นั่นคือดิฉันไม่ได้สอนนะคะคือหมายความว่ามีคนเดียวก็สอนไม่มีข้อแม้ใด ๆ ทั้งสิ้น ก็คืออะไรในชีวิตที่มีข้อแม้มากเกินไปบางทีเราก็จะเป็นเราแก่กว่าให้น้องทำก่อน เราเป็นหัวหน้าให้เค้าทำก่อนอะไรอย่างนี้ก็ช่วยกันทำอีกคนหนึ่งไม่ทำงานไม่เสร็จก็ช่างมันแบบนี้ไม่ได้ ถ้าเรารับแล้วถ้างานไม่เสร็จคนอื่นไม่ทำเราก็เอามาทำเท่าที่ความสามารถเราจะทำได้ แต่ถ้ามันไม่ไหวจริง ๆ คงต้องปล่อยมันไปเพราะเราทำเต็มที่แล้ว นี่คือชีวิตการทำงาน

หลักในการทำงานอีกอย่างคือ ความซื่อสัตย์ ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อหน้าที่การงาน แล้วก็พอดีกับความซื่อสัตย์หลายอย่าง ดิฉันทำเกี่ยวกับฟาร์มก็จะมีเงินทองมาด้วย เพราะฉะนั้นถ้าเราทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีก็จะมีปัญหา แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นบริหารเป็นทำงานเป็น ในชีวิตการเรียนเพื่อจะรู้ว่าบุญชูภูมิใจในตัวเองว่าเรียนจบ 4 ปี ไม่เคยมีลอกไม่เคยมีทุจริตนี่คือสิ่งที่เราพูดในรุ่นอยู่เรื่อย ๆ ว่าบุญชูเรียนเก่งไม่เก่ง แต่ว่าสิ่งที่ภูมิใจในชีวิตการเรียนก็คือไม่เคยทุจริตนี่คือได้เต็มที่ พอมาทำงานเราก็จะบอกเพื่อนร่วมงานว่าในการทำงานเราภูมิใจเราไม่ทุจริตทั้งเวลาของหลวงหรือว่าเงินทองอะไรต่าง ๆ ที่จะทำให้เราไม่ทำ สิ่งนี้จะติดตัวเราไปและก็จะ是我们ที่ภูมิใจ ถึงแม้ว่าคนอื่นจะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไร้สาระ เพราะฉะนั้นคือเรื่องความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อหน้าที่การงาน ต่ออะไรหลายๆ อย่าง

อีกประเด็นก็คือหลักในการทำงานของดิฉันก็คือ เวลาทำงานมารวม 37-38 ปี มันมีปัญหาเกิดขึ้นหลายอย่าง ดิฉันจะคิดว่าบางอย่างถ้าเราแก้ด้วยตัวเองได้เราก็แก้ไปบางอย่างเพื่อนร่วมงานช่วยกันแก้แล้วยังแก้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นเรื่องไหนที่แก้ไม่ได้อย่าเอามาคิดปล่อยมันไป โลกนี้มันจะแตกเราคงเอาตัวเรามาเป็นตัวป้องกันไม่ให้โลกแตกไม่ได้ เพราะฉะนั้นบางอย่างปัญหามันใหญ่เกินไปเกินความเราก็ตัดมันออกไปจากชีวิตไม่เลยไม่แก้ไม่ทำอะไรไม่สนใจเพราะว่ามันไม่ใช่เรื่องของเรา ดิฉันเป็นคนมองโลกแคบจากนี้ถึงรัศมีตัวเองไม่ก็ฟุตบอล มีบ้าน มีครอบครัว มีภาระงาน เท่านั้นเอง ดิฉันไม่ค่อยมองไปไกลมากมายนักหนา เพราะดิฉันเป็นคนถ้ามองไกลแล้วจะเป็นห่วงเป็นใยเข้าไปเรื่อยเปื่อยจะนอนไม่หลับก็จะเอาเรื่องของคนอื่นมาคิด อันนี้ก็จะเป็นเรื่องของการแก้ปัญหา ที่นี้แน่นอนว่าปัญหาที่เราแก้ไม่ได้เราปล่อยมันไปแต่ปัญหากับเพื่อนร่วมงานดิฉันคิดว่าทุกท่านคงจะเคยเจอปัญหาเพื่อร่วมงาน เพื่อนร่วมงานมีหลายแบบ มีแบบเอาเปรียบ มีแบบกระตือรือร้น มีแบบ

ประเภทในชีวิตที่เค้าคิดมีอยู่ 4 เรื่อง คือ มึงโง่ กูฉลาด มึงเลว กูดี มีอยู่ 4 เรื่องอยู่แค่นี้ เพราะฉะนั้นก็จะมีปัญหาอยู่เยอะแยะ คนไหนที่เราแก้ปัญหาไม่ได้เราก็จะบอกว่ามันล้นมันเกินก็ช่างมันไป แต่ว่าคนไหนที่เราพอจะแก้ได้เราใจเย็นๆ จะคิดแบบนี้คนเฒ่าคนแก่บอกว่าผิวเมื่อยกระทบกันทะเลาะกันควรใจเย็น ๆ ดิฉันก็จะเอาข้อคิดนี้มาใช้กับเพื่อนร่วมงาน มีเพื่อนร่วมงานใจร้อนจะไม่ฟังอะไรเลยดิฉันก็จะบอกว่าวันนี้เรามีปัญหากันหยุดคุยกันก่อนแล้วก็จะปล่อยใจให้เค้าใจเย็นก่อนแล้วพุงนี้ก็มาคุยกันใหม่ แต่ดิฉันเป็นคนไม่ลืมเพราะฉะนั้นถ้ายังไม่จบไม่เคลียกันอีกดิฉันก็จะหยุด แล้วก็พูดใหม่พูดอยู่นั่นก็คือเอาเรื่องเก่ามาพูดแต่ดิฉันรอให้เค้าใจเย็นก่อน ยกเว้นว่ามันสุดวิสัยแล้วดิฉันก็จะเบ็ดเหมือนกัน เพราะว่าเราก็เป็นคนธรรมดาแต่ดิฉันจะยึดหลักว่ารอให้เค้าใจเย็นก่อนแล้วเราก็อยุตเรื่องเก่าอีกทีแล้วเค้าจะเข้าใจ เพราะว่าเพื่อนร่วมงานเราก็พยายามมองว่าเค้าก็มีข้อดีข้อเสียเราก็มีข้อดีข้อเสียทุกคนไม่ได้ perfect เพราะฉะนั้นเราก็จะมองว่าใจเย็นก่อนซึ่งแต่ก่อนดิฉันไม่ใจเย็น มีเพื่อนบอกว่าดิฉันหัวไวและปากไวด้วยพอมานี้ก็ปรับตัวดีขึ้น เพราะว่าเรามีเรื่องหนึ่งจะเล่าให้ฟังว่าดิฉันอยู่กับ อ.นนท์ มีลูกสาว ดิฉันก็เหมือน อ.ศีลศิริ ที่มีนักศึกษาอยู่ใต้ถุนบ้านเรารับนักศึกษาไว้มีหน้าที่อบรมสั่งสอนเด็กๆ ทุกคนอยู่ใต้ถุนบ้านดีทุกคนเลย อย่างบุญชูมีเด็ก 2 คนอย่างคนนี้เป็นเด็กดีจบออกมา อ.บุญชู ไปเป็นถ้าแกไปขอลูกสาวใครเค้าให้หมด ดิฉันสวนกลับเลยว่าขอลูกสาวอาจารย์ อันนี้พูดแบบไม่คิด คิดปุ๊บพูดปั๊บ อันนี้เคืองมาอันนี้เราต้องขอภัยเพราะเราพูดแล้วไม่คิด พอแต่มาแล้วเราก็โอเคว่าเราจะต้องคิดก่อนพูด แต่ดิฉันหลังจากนั้นไม่กี่ปีดิฉันก็คิดก่อนพูดไม่ใช่ทั้งเวลามา 20 30 ปี ปรับตัวคิดก่อนพูด บางทีเราแก้มันก็จะสุขุมขึ้นสุดท้ายสิ่งที่ยากจะฝากก็คือ การทำงานที่ดิฉันยึดมาตลอดคือ เป็นคนตรงต่อเวลา สอนเด็กด้วยพยายามใส่หัวเด็กว่าต้องตรงต่อเวลาเหมือนครูอะไรต่างๆ เหล่านี้ ไปงานเลี้ยง ไปอะไรต่าง ๆ ก็ตรงต่อเวลา ตรงแต่เวลาจนมีคนบอกว่าเวอร์ สองสามวันที่แล้วเลี้ยงคนปลดเกษียณ ดิฉันก็เป็นหนึ่งในคนปลดเกษียณเค้าบอกว่าสี่โมงครึ่งดิฉันก็ไปเลยสี่โมงครึ่งคนอื่นยังไม่มาคนเดียวในงานเค้าบอกว่าเห่อ ดิฉันก็เลยบอกว่าไม่ได้หรือเค้าบอกสี่โมงครึ่งก็ต้องสี่โมงครึ่ง และอีกอย่างเค้าเตรียมงานเพื่อเราเราต้องให้เกียรติเค้าก็เลยไปเดินเตร็ดเตร่อยู่แถวนั้นตอนหลัง อ.มณูญ บอกว่ามาทำไมเลยบอกว่ามารอเกษียณ ท่านก็บอกว่าฉันนี่ว่าเธอไม่ได้เกษียณฉันนี่ว่าเธอมาจัดงาน นี่คือสิ่งที่ดิฉันยึดมั่นอีกข้อหนึ่งก็คือ ตรงต่อเวลา ไม่ใช่เวอร์นะเป็นคนตรงต่อเวลาเฉย ๆ แต่ว่าก็พอเลิกงานเสร็จแล้วดิฉันก็จะให้เวลากับงานอยู่ถือว่าถ้ายังไม่เสร็จดิฉันก็จะทำงานต่อจนกว่าเห็นว่าเป็นเวลาสมควรแก่ครอบครัวแล้วก็กลับ อันนี้ก็เป็นข้อคิดที่ดิฉันฝากไว้ในการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	ผศ.ศรีสมร ชูด้วง
ประเภทบุคลากร	ข้าราชการ
ตำแหน่ง	ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สังกัด	คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ ปฏิบัติงาน ณ สถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร
วันที่เริ่มทำงาน	1 มิถุนายน 2525 อายุราชการ 37 ปี

เข้ามาทำงานที่ราชวมงคล ปี พ.ศ. 2525 แต่ในส่วนของการสื่อสาร ติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานยังไม่ค่อยมี จะมีแค่เมื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เป็นคนกรุงเทพฯ (นนทบุรี) จากชีวิตจะมีเรื่องของการแข่งขันตลอดเวลาเพราะคนในเมืองหลวงมีการแข่งขัน แม้แต่เรียนอนุบาลต้องมีการสอบเข้า จบ ป. 4 สอบเข้า ป. 5 จบ ป. 7 สอบเข้า มศ. 1 และเรียนถึง มศ. 3 เมื่อจบแล้วอยากจะมีอาชีพไปสอบเป็นผู้ช่วยพยาบาลที่โรงพยาบาลภูมิพล แต่สอบไม่ติด และไปสอบบัญชีที่พระนครก็สอบไม่ติด จึงกลับมาเรียนที่เดิมคือโรงเรียนสตรีนนทบุรี เรียนต่อ มศ. 5 และเป็นการกำหนดหลักสูตรที่แปลกและผู้รับการเรียนการสอนก็แปลกมีการจำกัดพื้นที่อยากเรียนสิ่งที่ชอบก็ไม่สมหวัง อยากเรียนภาษาก็ไม่ได้เพราะรับจำนวนจำกัด อยากเรียนด้านภาษาอังกฤษก็ไม่ได้ สมัยก่อนก็ต้องสอบแข่งขัน จะไปเรียนรวมก็ไกลบ้าน คนเยอะและเราก็เข้มแข็ง ครอบครัวยากลำบาก จึงไปลงที่วิทยากรซึ่งมีหลายแห่ง ไกลบ้านเรียนไม่ได้เพราะจำกัดสาขาวิชา อยากเรียนภาษาอังกฤษ ภาษาไทย ไม่ได้เพราะอยู่นนทบุรี มีที่เรียนได้คือดนตรี ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ คหกรรม เป็นวิชาที่ไม่ชอบเลย มีหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์ เลยต้องมาฟังศาสตร์นี้ ตอนแรกๆ ก็ไม่ชอบ พอสอบ มศ. 5 แล้วมาต่อ ปกศ.สูง ไม่ชอบความเป็นครูเลยมาเรียนทางด้านบรรณารักษศาสตร์ เขาบอกว่าเกลียดอะไรจะได้สิ่งนั้น บรรณารักษศาสตร์ฝึกงาน ต้องฝึกสอน แต่รุ่นนั้นโชคดีที่ไม่ต้องฝึกสอนเพราะสร้างห้องสมุดใหม่แต่ไปฝึกงานทุกอย่างมีกระบวนการเหมือนพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ ทุกอย่างทุกขั้นตอน มันเป็นที่ดี พอจบต่อครุศาสตรบัณฑิต สมัยนั้นเรียนที่บ้านสมเด็จพระยา เป็นสถาบันที่ต้องสอบแข่งขันกันอีก โชคดีที่บรรณารักษศาสตร์สอนให้เป็นคนรักการอ่าน ละเอียด คั้นคว่ำ คัดวิเคราะห์ สอนให้เราเป็นคนที่มีน้ำใจ และรัก

ในหน้าที่การงานมีจิตบริการ ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น และเป็นสิ่งที่ติดตัวเรามา บรรณารักษ์สมัยก่อนต้องนั่งไม่ได้ทำอะไร แต่สมัยนี้ต่างกันอย่างออกไป พอจบแล้วจะไปไหนดี สมัยก่อนยาก เพราะไม่มีเน็ตเวิร์คไม่มีอินเทอร์เน็ต จากเพื่อนก็จะหวงกลัวไปแย่งกัน ไปสอบก็มีคนอยู่แล้ว มันถูกล็อกในทุกเรื่องได้ตำแหน่งรอง จึงไปที่อื่นเห็นราชชมงคล ซึ่งในสมัยนั้นคือ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พ.ศ. 2525 สอบที่เทเวศร์ แล้วสอบได้ที่สถาบันวิจัยและฝึกอบรมการเกษตร ชื่อใหม่คือสถาบันวิจัยเทคโนโลยีเกษตร ลำปาง และไปสอบที่กรมพลศึกษา ตำแหน่งบรรณารักษศาสตร์ ก็ได้ไปอีกที่วิทยาลัยพลศึกษา แต่ตอนนั้นเกิดวิกฤตของกรมพลศึกษา ไม่มีการเรียนการสอนและมีปัญหาเรื่องบุคลากร เป็นคนกรุงเทพฯ อยู่ในพื้นที่ที่เสียบบรรยากาศเอือกเย็นปรับตัวไม่ได้ แต่โชคดีที่มาบรรจุพร้อมกัน 7 คน นัดกันที่หมอชิตเดินทางพร้อมกันสมัยก่อนมีการอบรมข้าราชการก่อนการเข้าทำงานทำให้สร้างความรู้จักคุ้นเคยกัน มาทำงานวันแรกทำที่สถาบันวิจัยและฝึกอบรมการเกษตร วันที่ 1 มิถุนายน 2525 จนถึงวันนี้เป็นเวลา 37 ปีกว่า การทำงานตอนนั้นเหมือนคนหัวเดียวกระเทียมลีบเพราะไม่ใช่ศาสตร์ของเรา มันเป็นศาสตร์ทางด้านเกษตรแต่เราเป็นบรรณารักษ์ ต้องทำอย่างไร การเรียนรู้ การทำงาน การเข้ากับคน ต้องปรับตัวมากมาย ทั้งสภาพพื้นที่บรรยากาศ ความเป็นอยู่ ภาวะเบาใจเดียว มาพร้อมกัน 7 คน ผิงตัวอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง 6 คน อีก 1 คนเป็นผู้ชายต้องแยกออกไป แต่ก็มีความสุขเพราะเรามาอยู่ด้วยกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน สมัยก่อนนั้นทำงานอย่างสนุก งานมาในพื้นที่ของเราทั้งปีไม่เคยหยุด เพราะตอนนั้นสถาบันวิจัยฯ ได้รับการให้เป็นสถานที่ที่ฝึกอบรมคณาจารย์ในเรื่องการเรียนการสอน มีโมดูลการสอนต่างๆ โชคดีที่เป็นครู มันก็ต้องใช้ศาสตร์ตรงนั้นมาเรื่องของการทำรายวิชา เหมือนกับได้งานแรก มีความภูมิใจในงานที่เราทำ สถาบันวิจัยฯ เป็นองค์กรให้ความรู้กับคณาจารย์ต่างๆ ตั้งแต่ พ.ศ. 2527 จนถึง พ.ศ. 2530 ทุกอย่างมีการพัฒนาปรับปรุง เรามีประชากรน้อย แต่ในความน้อยเรามีความร่วมแรงร่วมใจทำงานร่วมรับคน 200 กว่าคนได้ในส่วนของการทำงานสอนวิชาเดียวคือการเขียนรายงานและการใช้ห้องสมุด อยู่ๆไปอยากจะเรียนต่อก็ไม่ได้เรียน เพราะหลักเกณฑ์ของการให้คนไปพัฒนาคุณภาพของตัวเอง จะมีสาขาที่เกี่ยวข้องหรือไม่ นำมาใช้ประโยชน์ในองค์กรไหม เราไม่เคยได้รับการพิจารณาเพราะเป็นสายสนับสนุน แต่ไม่ย่อท้ออะไร พัฒนาตัวเองมาเรื่อยๆ ถึงแม้ว่าการทำงานของเราที่กำลังไม่มาก แต่เราไม่ท้อถอย รู้จักฟันฝ่าอุปสรรค มีความอดทน มีความพากเพียร พยายามอดทน สิ่งเหล่านั้นไม่ไกลเกินฝันเราต้องก้าวให้ไกลแล้วไปให้ถึง จากการทำงานเป็นความโชคดีของเราที่เรียนบรรณารักษศาสตร์ทำให้เป็นคนใฝ่หาความรู้ อ่านหนังสือ หนังสือในห้องสมุดเป็นบรรณารักษ์จับแทบทุกเล่ม จากการสอนที่บุคลิกลักษณะของคนที่อาชีพคือละเอียดรอบคอบ เปิดหนังสือตั้งแต่หน้า 1 และรู้ว่าในหนังสือมีอะไร ช่างจดช่างจำ มีใครมาถามจะจำได้ เพราะสมองยิ่งจำทำให้พัฒนาความจำไปเรื่อยๆ ทำให้มีความรู้ความจำดีมาก เป็นสิ่งที่ดี สมาคมห้องสมุดได้มีการประกวดห้องสมุดซึ่งสถาบันวิจัยฯ เป็นห้องสมุดเฉพาะไม่ใช่ห้องสมุดวิทยาลัยเหมือนที่อื่นเพราะฉะนั้นห้องสมุดมีขนาดเล็ก ให้บริการสาขาเฉพาะทางทางด้านเกษตรศาสตร์แต่โชคดีที่ห้องสมุดมีทีม มีกลุ่ม สมัยนั้นสิ่งที่ดีที่สุดที่ทำให้เราพัฒนาสายงานคือนำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ห้องสมุดซึ่งจุฬาลงกรณ์เป็นผู้ที่เริ่มต้น คือ โปรแกรมห้องสมุดอัตโนมัติ CDS/ISIS ทำให้บรรณารักษ์ทุกคนต้องเรียนรู้คอมพิวเตอร์ สมัยก่อนมี Dbase Apple ต้องจำคำสั่งต้องเรียนรู้กระบวนการ ต้องป้อนข้อมูล หนังสือเล่มหนึ่งกว่าจะได้ออกมาต้องแสดงอะไรบ้างเยอะเยอะ ต้องจำให้ได้ ใครถามต้องตอบได้ ฉะนั้นการมีคอมพิวเตอร์ต้อง Input ลงไป ต้องได้ Process และได้ Output ออกมา และการใช้คอมพิวเตอร์ทำให้กลับมาก กลัวพัง ความอดทนทำให้เรามีความรู้เรื่องคอมพิวเตอร์ได้ ทุกสิ่งต้องมีการเรียนรู้และทำความเข้าใจจากสิ่งที่เราแคร์รู้จัก เราก็รู้จริงแล้วต้องรู้แจ้ง สิ่งเหล่านี้จะสะสมเป็น

ความรู้ที่อยู่ในตัวของเราสามารถถ่ายทอดได้ ประสบการณ์บรรยาย ทักษะ ฝีมือ กระบวนการคิดวิเคราะห์ สิ่งเหล่านี้จะอยู่ในตัวของคน เพราะฉะนั้นเราต้องฝึกฝน เราค่อยปรับตัวเราเองให้เป็นคนที่เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ถ่ายทอดได้ ถ้าเราไม่แสวงหาสิ่งใหม่ทำให้อยู่ในโลกมืด ถ้าเรามีความรู้ใครพูดอะไรเราก็สามารถเชื่อมโยง สามารถบูรณาการในศาสตร์ต่างๆ เข้ามาได้ เพราะเราเป็นคนที่ไม่มียิมงานทำงานกันในห้องสมุดเพียง 2-3 คน แต่มีการร่วมมือร่วมใจ สามัคคีกัน ทุกคนพร้อมที่จะสู้ ถึงแม้ว่างบประมาณที่ได้มาเทียบกับระดับมหาวิทยาลัยแตกต่างกันมากโดยสิ้นเชิง เพราะว่าคนบริการมีน้อย คนใช้น้อย งบประมาณได้น้อยตาม แต่สิ่งที่เราทำนั้นได้ผลดีกับเรา ในปี พ.ศ. 2533 สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยได้ให้รางวัลกับห้องสมุดสถาบันวิจัยฯ มีความภูมิใจถึงแม้ว่าเราจะตัวเล็กหน่วยงานเล็ก แต่เล็กพริกขี้หนู เล็กแบบมีคุณภาพ ในเรื่องของกระบวนการทำงานเข้ามาใหม่ๆ ไม่รู้อะไรเลย ระเบียบข้อบังคับ การเบิกจ่าย สมัยก่อนจึงมีคนพาไปแนะนำ วัฒนธรรมองค์กรเป็นสิ่งสำคัญ มีความประทับใจ มีความอบอุ่นทำให้รักองค์กร คิดเหมือนว่าเราเป็นมิตรเหมือนอยู่บ้านเดียวกัน เกื้อกูลกัน ทำให้เขารักองค์กรของเราและเป็นมิตรที่ดีต่อกัน แต่สมัยนี้จากที่ทำงานมา 30 กว่าปี มีความผูกพัน แต่ต่างกันโดยสิ้นเชิงเหมือนกับเราขาดความสนใจซึ่งกันและกันทำให้การรวมผลึกกำลังกันในการทำให้องค์กรก้าวหน้าเป็นไปค่อนข้างยากเพราะบางคนไม่ได้สนใจในเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เพราะฉะนั้นเป็นเหมือนว่าเราจะอยู่ตัวคนเดียว ชีวิตจะโดดเดี่ยว ทำให้บางครั้งในการทำงานขาดความสุข เพราะไม่มีกำลังใจเป็นสิ่งสำคัญ และสมัยก่อนผู้ที่อาวุโสหน่อยกว่าจะให้ความเคารพกับผู้ที่อาวุโสกว่าเป็นวัฒนธรรมองค์กรที่ดีเพราะทำให้ผู้ใหญ่เอ็นดู รักเด็ก เข้าอกเข้าใจกัน มีอะไรก็แบ่งปันกัน หรือในการทำงานการสอนงานซึ่งกันและกันจะทำให้คนที่เรียนรู้งานของเราเกิดประสบการณ์ที่ละเล็กทีละน้อย จะสะสมไปเรื่อยๆ จากผิดก็จะทำดีขึ้น จากไม่รู้อะไรเลยก็จะรู้มากขึ้น เมื่อรู้มากขึ้น ก็จะมีแรง ต่อไปวางมือได้ไม่ต้องไปสอนเขาจะบอกเขาว่าถ้าเขามีปัญหาที่แก้ไขปัญหา เมื่อแก้ไขไม่ได้ก็ต้องสอบถาม บางทีคนรุ่นใหม่จะแก้ปัญหาไม่ตรงจุดบางครั้งมองเรื่องเล็กเป็นเรื่องใหญ่เรื่องที่ควรจะให้มีความสำคัญจะพยายามไม่เข้าใจ ถ้าเริ่มต้นดีเราจะมีความสุข

เรื่องศาสตร์ของเรา เมื่อเรามีความชวนชวาย เรียนรู้อะไรต่างๆ บูรณาการกับสาขาอื่นๆ ต้องถูกบังคับให้ทำงานวิจัย ทำอย่างไรดี นี่อยู่ 3-4 ปี พ่อบ้านเป็นชาวราชชมงคลเหมือนกันเป็นอาจารย์ช่างซึ่งเก่งในการปฏิบัติลงมือทำแต่เราเป็นนักเขียนนักอ่านนักคิดจึงร่วมมือกัน จึงนำแนวคิด หลักการและเหตุผล ถาม จด แล้วลงมือเขียนให้ครอบคลุม ฉะนั้นจึงมาร่วมมือกันเพราะเดี่ยวไม่ได้ ประเมินไม่ผ่าน โดยเป็นร่วมวิจัยจึงเกิดความสำเร็จในงานที่คิด เมื่อมาเจออาจารย์สายส่งเสริมการเกษตรได้บอกว่าเป็นคนละเอียด เป็นคนรอบคอบ ย้ำทำซ้ำคิด แสวงหาความรู้ ข้อมูลมาจากไหนนั้นอยู่ที่ตัวตนของเราบอกไม่ได้ บางครั้งบอกไปไม่เข้าใจซึ่งเป็นเรื่องตัวตนของคนนั้นไม่สามารถถ่ายทอดได้ จึงได้มาทำด้านการส่งเสริมการเกษตรอยู่ระยะหนึ่ง แต่ไม่ใช่ศาสตร์ของเรา และไม่ชอบออกพื้นที่ ไม่ใช่คนที่ชอบออกภาคสนาม ต่อมาการสอนทางการบริหารศึกษาศาสตร์เด็กน้อยลงเรียนจะสอนอะไรดีเพราะต้องไปสอนที่มทร.ธัญบุรี ถ้าบาง เท่ากับชั่วโมงการทำงานประจำจะหายไป จึงขอแค่ร่วมสอนคณะช่าง สอนนิเวศวิทยา สอนด้านการนำเสนอ การเขียนรูปเล่มวิชาการ หลักการเขียนบรรณานุกรม การจัดพิมพ์เอกสารให้เป็นระบบถูกต้องตามหลักเกณฑ์ คู่มือจะมาเป็นแบบไหน ถ้าเราอ่าน วิเคราะห์ ทำความเข้าใจงานประสบความสำเร็จ ต่อมางานช่างถูกปิด เพราะไปเปิดอีกศาสตร์ จึงไปหาอาจารย์ทางด้านการตลาด ขอสอนวิชาวิจัยตลาดได้ไหม สรุปว่าได้และไปสอนการท่องเที่ยวด้วย ทำให้วิชาที่เรามองว่ามันไม่เกิดประโยชน์อะไรแต่จริงๆ แล้วมันเกิดประโยชน์ เป็นคนที่เข้ากับคนได้ง่าย ไม่ถือตัว ชอบฟัง พอคุยกับแล้ว

บอกว่าเด็กเราเกิดปัญญา ไม่มีใครเป็นผู้ตรวจงานป.โท ทำไงดี มาขอให้ไปช่วย ก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้เพื่อให้องค์กรของเราให้เกิดการพัฒนา เทคนิคการทำงานจะใช้หลักคุณภาพการบริหารงานที่ง่าย คือใช้ PDCA และการที่ทำให้ทำอะไรจะเป็นคนที่ตั้งคำถาม 4W 1H ตลอด เพราะทุกอย่างจะตอบโจทย์เรา ฉะนั้นการทำงานต่างๆ ต้องมีการวางแผน จะทำให้เราบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์และสิ่งที่มุ่งหวังไว้ ปฏิบัติอย่างไร ต้องปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในแผน ไม่เดินออกนอกกรอบ แต่เมื่อมีปัญหา ต้องตรวจสอบ แก้ไข และประสบผลสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี

วิธีการทำงานให้ประสบผลสำเร็จวิธีการของแต่ละคนแตกต่างกันออกไป ใช้หลัก 4W 1H มาตั้งต้นเพื่อให้เราอยู่ในกรอบของหัวข้อที่จะทำงานด้วยความตั้งใจ จริงใจ กำหนดเป้าหมาย กรอบนโยบายการทำงาน ต้องมีความชัดเจน แต่ถ้าทำไปเรื่อยๆ ไม่มีเป้าหมาย งานก็จะหลงทิศ หลงทางเพราะเราไม่อยู่ในกรอบนั้น ฉะนั้นต้องตั้งเป้าหมายให้ชัดเจนจึงจะทำให้เราบรรลุ ความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นไม่จำเป็นว่าจะทำตามสิ่งที่คนอื่นกำหนดให้เรา เพราะมุมมองของคนเราแตกต่างกันอาจจะมองผู้บริหาร ประเด็นอาจจะไม่ใช่ของเราแต่มันจะหลอมรวม แต่มุ่งหวังเป้าหมายความสำเร็จของงาน และต้องเป็นนักลิขิต (ต้องเขียน) การที่เค้าจะให้เราทำอะไรจะเป็นคนที่ไม่ใช่ซึ่งเสียแต่ให้ทำอะไรจะต้องตั้งคำถาม 4W1H What Where When Why How เพราะทุกอย่างจะตอบโจทย์ตั้งแต่กระบวนการ โจทย์ที่ให้อันคืออะไร ทำอะไร ทำที่ไหน ทำอย่างไร ทำเมื่อไหร่ มันจะตอบโจทย์ แม้กระทั่งเมื่อไหร่ก็ถามว่าจะให้พูดอะไรเพราะเหมือนไม่ชัดเจน เพราะฉะนั้นการทำงานต่าง ๆ ต้องมีการวางแผน เพราะการวางแผนจะทำให้เราบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์และสิ่งที่เรามุ่งหวังไว้ ปฏิบัติยังก็ปฏิบัติตามสิ่งที่เรากำหนดในแผนในกรอบไม่เดินออกนอกกรอบ แต่เมื่อมีปัญหาเราก็ต้องตรวจสอบว่างานของเรานั้นติดอะไร เมื่อมีปัญหาเราต้องก็แก้ไข เมื่อแก้ไขแล้วอันที่เป็นปัญหาก็แก้มันก็จะประสบความสำเร็จปฎิบัติไปเรื่อยๆ

เทคนิคของการทำงานให้ประสบความสำเร็จหรือวิธีการทำงาน ในการทำงานเพื่อให้ประสบความสำเร็จก็มีอาจารย์หลายท่านได้พูดไปแล้ว ขอบุติในเรื่องกรอบแนวคิดเพื่อสรุปความคิดของทุกท่านที่สรุปไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง ในการทำงานให้สำเร็จมันก็มีวิธีการของคนเราแตกต่างกันออกไป ประการแรกการทำงานอย่างที่เราบอกว่าการทำงานเราต้องถามตัวเองก่อนว่าให้ทำอะไรให้หลัก 4W1H มาตั้งต้นก่อน เพื่อให้เดินถูกทาง อยู่ในกรอบของหัวข้อที่ทำงานแล้วก็บรรลุตามสิ่งที่เราได้รับมอบหมาย ในการทำงานนั้นเราจะต้องตั้งใจ ทำด้วยความตั้งใจ จริงใจ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ แต่ก่อนที่เราจะทำงานนั้นเราต้องกำหนดเป้าหมายในเรื่องของการทำงานก่อน นโยบายการทำงานต้องมีความชัดเจน แต่ถ้าเราทำแบบไปเรื่อย ๆ ไม่มีเป้าหมาย งานก็จะหลงทิศหลงทาง เพราะเราไม่เรียงก่อน-หลัง เพราะฉะนั้นต้องตั้งเป้าหมายให้ชัดเจน มันจะทำให้เราบรรลุ ความสำเร็จที่มันจะเกิดขึ้นในบางครั้งไม่จำเป็นว่าเราจะต้องทำตามในสิ่งที่คนอื่นกำหนด เพราะมุมมองของคนเรานั้นแตกต่างกันอาจจะมองมุมมองคนละอย่างกันเรามองอีกมุมแต่มันก็จะหลอมรวมกันหรืออยู่ในกรอบนั้น เพราะฉะนั้นกรอบของใครก็ของคนนั้น แต่สิ่งที่มุ่งหวังนั้นเป้าหมายคือผลสำเร็จของงานที่ดี เมื่อเรากำหนดเป้าหมายได้แล้วในการทำเราต้องเป็นนักลิขิตต้องเขียน คนรุ่นใหม่จากการสังเกตไม่ชอบเขียนคือการเขียนบางทีเราฟัง เราจะลิขิตแล้วเราก็อ่านเราจะจำเพราะมันเป็นกระบวนการของการได้มาซึ่งการฟัง คนรุ่นใหม่ไม่ชอบเขียนจะถนัดพูดเพราะรวดเร็วแต่บางทีถนัดมาแล้วก็หาไม่เจอ แต่ถ้าลายมือเราได้เขียนอย่างที่ดี อาจารย์พูดและฟังมามันจะทำให้เราจำ ทีนี้ถ้าเรากำหนดเป้าหมายและเขียนรายการสิ่งที่ทำ ทีนี้การทำงานมีหลายอย่างสิ่งที่ดีที่สุดก็คือต้องจด มีกิจกรรมอะไรบ้างที่เราต้องทำและกิจกรรมนั้นต้องลำดับความสำคัญของงานว่าต้องทำอะไรก่อนหลัง เพื่อให้งานนั้นแล้วเสร็จในสิ่งที่เรากำหนดไว้แล้วเราจะไม่ลืม บางทีมีเรื่องเข้ามาใหม่เลยทำให้งานบางอย่างหลุดออกไป แต่ถ้าเราจดเราจำเรามาเช็คจะทำให้งานของเราสำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องการ แต่ถ้าไม่เสร็จเราต้องย้อนกลับมาว่าทำไมไม่เสร็จเพราะเรื่องเวลา เวลาเป็นสิ่งสำคัญมันก็ต้อง

บริหารเวลา เพราะฉะนั้นลำดับความสำคัญของงานให้ดีกว่าอะไรทำก่อนอะไรทำหลัง ที่นี้เวลาทำงานยิ่งคนสูงวัยอายุที่มากขึ้น งานที่มากขึ้นมันจะทำให้เราหลงลืมความคิดที่พรุ้งพรูออกมาเราจะต้องทำการจดเพื่อเรียกความทรงจำของเราให้เรากลับมาดู

ต่อไปคือ ต้องมีความอดทน ขยันหมั่นเพียรในการทำงาน ความพากเพียรไม่เคยทำร้ายใครแต่ทำให้เรานั้นมีความรู้ที่ลึกซึ้ง หลังจากเรียนรู้ทีเดียวยังรู้เล็กๆ น้อย ๆ ทำให้เรารู้แจ้งกระจ่างในสิ่งที่เราดำเนินการปฏิบัติงานนั้นอยู่ หลับตาก็จะมองเห็นเลย ยิ่งอายุงานมากขึ้นสมมุติสอนหนังสือเด็กพูดอะไรก็ไม่ต้องโกหกเราเห็นแล้วภาพมันก็จะมาเองเหมือนคนที่บอกว่า อาบน้ำร้อนมาก่อน สุภาษิตคำโบราณเราเป็นคนหนึ่งที่ยอมรับแล้วก็นึกถึงว่าวัฒนธรรมตามความคิดของคนโบราณช่วงถูกต้องพูดสอนอะไรแล้วเป็นจริงอย่างที่คิดเอาไว้ เป็นเหมือนความคิดภูมิปัญญาทำให้เราเมื่อมองกลับไปแล้วเขาใช้คำหน้านั้นเป็นจริง เพราะฉะนั้นศรัทธาในความคิดของคนโบราณต้องขอบคุณในสิ่งที่ให้แนวทางดี ๆ กับเรา ก็อย่ามองข้าม ความอดทน จะเป็นพลังที่ส่งเสริมความสำเร็จก็เหมือนกับสร้างภูมิคุ้มกันให้เราเข้มแข็ง เช่น เราไม่เคยออกกำลังกาย ถ้าเราออกทุกวันจะแข็งแรง เช่นเดียวกันถ้าเราเพียรพยายามก็จะทำให้เราไปสู่ความสำเร็จที่เรามุ่งหวังไว้นั้นเอง

นอกจากอดทนแล้วเราต้อง ปรับตัว คิดหาทางแก้ไขปัญหาในสิ่งที่เราเผชิญ บางทีสิ่งที่เราเผชิญอยู่ อย่างที่เค้าบอกว่า ผงเข้าตาตัวเองเขี่ยไม่ได้ต้องให้คนอื่นเขี่ย บางทีเรามองเรื่องผิดประเด็นทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ แต่ถ้าเรามีความรู้มีความเข้าใจงานนั้นไม่ยากเกินความสามารถของเรา

ต้องไม่หยุดเรียนรู้ในการพัฒนาตัวเอง ความรู้ปัจจุบันนี้มีให้เราเลือกแสวงหาหลากหลาย หนังสืออาจจะน้อยลงราคาสูงขึ้น แต่เรื่องของอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นเครือข่ายเน็ตเวิร์คต่างๆ เราเข้าไป มันหยุดไม่ได้มันมีดีเยอะเลยแต่ในสิ่งที่เราดูนั้นเราก็จะต้องเลือกเฟ้นเอาสิ่งที่ดีที่สุด เพราะฉะนั้นคนรุ่นใหม่การอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่ดีเราต้องอ่านหลาย ๆ เล่ม อ่านแล้วให้ดูว่าสองเล่มนี้พูดถึงอะไร อ่านแล้วต้องจดบันทึกสิ่งที่ได้มาของข้อมูลเพื่อการย้อนกลับว่าในบางอย่างมันมีเยอะ เราทำงานเยอะเราจำไม่ได้ และสิ่งเหล่านี้มันจะติดตัวทำให้เราทำงานได้เร็วขึ้น เราไม่ได้ละเมิดลิขสิทธิ์ของใครและสิ่งที่เราค้นหานั้นมันเป็นความรู้ที่จริงไม่มั่วไม่ม สามารถอ้างอิงแล้วกลับไปดูข้อมูลที่เรอ้างอิงได้อันนี้เป็นสิ่งที่ดี

การทำงานเป็นทีม ในการทำงานเป็นทีมนั้นหรือการสร้างเครือข่ายนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ไม่มีใครที่สามารถทำงานคนเดียวได้สำเร็จเราต้องมีทีมงาน เพราะฉะนั้นในการทำงานต้องแบ่งหน้าที่ให้ถูกต้องใช้คนให้ถูกกับงาน Put the right man on the right job สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญ เมื่อเรามอบหมายและเราได้เลือกงานให้คนอื่นทำงานไม่คืบหน้าเมื่อไม่คืบหน้าแล้วปัญหาที่ตามมาคือต้องแก้ไขงานและงานก็จะไม่สำเร็จตามเวลาที่ถูกกำหนดไว้ เพราะฉะนั้นเลือกคนให้ถูกกับงานเลือกใช้คนที่ถูกต้องตามความชอบและความสามารถของเค้า

ทำสิ่งดี ๆ ให้เกิดขึ้นวันละเล็กน้อย จากการดูข่าวปัจจุบันเหมือนกับว่าโลกนี้ช่างไม่น่าอยู่ มันมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นมาเพราะฉะนั้นสื่อเป็นดาบสองคมบางทีดูแล้วคนที่คิดไม่เป็นก็ทำตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นมีไว้ให้เราเห็นแต่ไม่ใช่มีไว้ให้เราเป็น เราอย่าคิดแค่ว่ามีแล้วทำผิดแต่ความผิดนั้นบางครั้งมันยากที่จะแก้ไขหรือจะแก้ตัว เพราะฉะนั้นบางอย่างเราต้องคิดให้รอบคอบ ไตร่ตรองให้ดี ในแง่ของการทำงานก็เหมือนกันต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต ตัวเองจะยึดหลักการครองตนคือครองคนแล้วก็ครองงานจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับเพื่อนร่วมงานกับลูกศิษย์ มีอยู่วันหนึ่งติดงานราชการอะไรก็ตามลูกศิษย์ก็จะเป็นช่างไม่ค่อยเท่าไรกับเรื่องทฤษฎีชอบปฏิบัติ ต้องบอกครูจะมานะครูติดงานถ้าอย่างไรต้องคอย และมีอาจารย์อีกท่านหนึ่งเค้ากลับมาบอกว่าเด็กตั้งฉายาให้ว่า อ.ศรีสมร สอนเสมอ ก็บอกว่าใช่เพราะเป็นหน้าที่ ที่เด็กให้ฉายาแบบนี้เพราะเป็นตัวตนของเราในการครองงานให้ได้เพราะตรงนี้เป็นหน้าที่ที่เราติดมา ถ้าไม่บอกก็จะเลือก 2-3 คน และก็แก้ไอ้เฉยๆ ตรงนี้ก็ทำให้งานเราก็ประสบความสำเร็จในการสอน เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็ป็นธรรมดาเขาอาจจะมองดูเราว่าเราเป็นคนแบบนี้ก็ได้

ฝากน้องๆ ที่ทำงานต่อไป สิ่งที่ยากฝากก็คือ

1. อยากให้เป็นคนละเอียดรอบคอบ ตรวจสอบงานก่อนที่จะทำเสนอผู้บังคับบัญชา หัวหน้างาน ของเรา บางครั้งพบการพิมพ์ที่ไม่น่าผิดหรือความละเอียดของคนที่ไม่ถูกต้องในเรื่องของตัวเลข ในเรื่องของสรรพนาม ในเรื่องของคำนำหน้า พิมพ์ตกๆ หล่นๆ พิมพ์ผิด เป็นสิ่งที่จะต้องไม่ควรจะเป็น การที่เราพิมพ์ผิดในสิ่งที่ไม่ใช่หรือทำผิดพลาดในสิ่งที่ไม่ควรจะทำจะทำให้ถูกมองว่าไม่มีความละเอียดรอบคอบ จึงต้องอ่านให้ถี่ถ้าไม่มั่นใจต้องขอให้คนอื่นช่วยอ่านได้ เคยมีเขียนของงบประมาณตกเลขศูนย์ไป 1 ตัว ทำให้ไม่ได้เงิน เพราะตัวเลขเป็นสิ่งที่บอกถึงภาระงานที่กำกึ่งกัน

2. ควรสร้างมิตร พิชิตงาน ให้ความสำคัญกับทุกคนในองค์กร ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่รักคนที่ไม่เกลียดชังคนนั้น เมื่อทำงานจะโกรธเกลียดใครต้องแบ่งแยกอย่าเอาเรื่องส่วนตัวมาปะปนมากับการทำงานเพราะงานจะเดินไม่ได้

3. ความซื่อสัตย์สุจริต การมีวินัยในตัวเอง มีวินัยในการทำงาน ต้องมีวินัยในเรื่องของเวลา วินัยเป็นเรื่องของการฝึกตน คนที่ไม่มีวินัยแสดงว่าไม่ได้รับการฝึกตน ถ้าฝึกจากสิ่งที่ไม่เคยทำ ทำแล้วกลายเป็นนิสัย บางครั้งทำโดยที่ไม่รู้ตัว ความมีวินัย ขอฝากในเรื่องของเงิน เดียวนี้การทำธุรกรรมทางการเงินเป็นเรื่องง่าย หากเราไม่มีวินัยในเรื่องของการใช้จ่ายใช้สอย ไม่รู้จักความพอเพียง ส่งผลต่อตัวเราเอง มีเพื่อนหลายคนมีปัญหาเรื่องการเงิน และการใช้เงินในชีวิตประจำวัน เพราะเราไม่รู้ตัวเราว่ามีปัญหาหรือเรามีเงินเท่าไร เรามีแค่ไหน ถ้าเราใช้เกินตัว ปัญหาจะตามมาเป็นการสร้างหนี้สิน ทำให้เดือดร้อน ทำให้ไม่มีสมาธิ ไม่มีกำลังใจ ไม่มีแรงจูงใจในการทำงาน ปัญหาของครอบครัวก็มี ปัญหาการทำงานก็มี ฉะนั้นจะเป็นการพัวพันกันไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้น วินัยในตัวเองจึงสำคัญ

4. ควรสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันกับเพื่อนร่วมงาน เป็นสิ่งสำคัญ บางคนปิดบังซ่อนเร้นในสิ่งที่ดีๆ ไม่ยอมบอกเพื่อนแต่หารู้ไม่ว่าความลับไม่มีในโลก พอเพื่อนรู้ว่าเป็นคนเช่นนี้ทำให้ขาดมิตร และจะโดดเดี่ยว เดียวดาย การทำงานของเราต้องการเพื่อนร่วมงาน ต้องการคนที่เป็นกำลังใจ ร่วมมือร่วมแรงในการทำงาน ทำให้เราทำงานคนเดียว การทำงานคนเดียวจะไม่ประสบผลสำเร็จ ไม่มีเครือข่าย ไม่มีเพื่อนร่วมงานในการทำงาน ต้องมีความจริงใจต่อกัน เพราะสิ่งเหล่านี้เมื่อเราปลูกฝังให้เราจริงใจกัน เอื้ออาทรต่อกัน และเผื่อแผ่กันในเรื่องที่เราทำได้ อย่าทำตัวเป็นเตี้ยอ้อมค่อม เพราะภาระการเงินจะตกอยู่ที่ตัวเรา ช่วยบอกทางให้เขาเดินไปในทางที่ถูกต้อง ถือว่าได้ช่วยแล้วไม่จำเป็นต้องเอาตัวเราเข้าไปกระทำหรือเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้น แยกแยะให้ดีและชี้แจงให้เพื่อนฟังว่าสิ่งที่เราทำได้แค่ไหน อะไรที่ทำได้ก็ช่วย อะไรที่ทำไม่ได้ก็ไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยว

อะไรที่คิดว่าได้นำมาบอกกล่าวนำมาเล่าให้ฟังเป็นสิ่งที่ดี ตรงใจกับท่านที่ฟังสามารถนำไปใช้ บางอย่างที่ไม่ใช่หรือเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ที่เถียงอยู่ในใจ ก็ไม่เป็นไร ขอให้รับฟังไว้ แต่การฟังมากยิ่งรู้มาก ยิ่งฟังมากเหมือนพหูสูตรที่ได้ไป แต่ต้องแยกแยะว่าอะไรใช่ อะไรไม่ใช่ อะไรของเราอะไรของใคร จะทำให้ชีวิตการทำงาน ชีวิตครอบครัว หน้าที่การงานสิ่งต่างๆที่เราหวังให้สำเร็จ จะบรรลุตามเป้าหมาย

**สรุปประเด็นถอดองค์ความรู้กระบวนการทำงาน
หรือการใช้ชีวิตสำหรับเป็นแนวทางให้บุคลากรในองค์กรนำไปปรับใช้
วันที่ 24 กันยายน 2562
ห้องประชุมทองกวาว (ห้องประชุม 3) อาคารเรียนรวม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา**

หลักการงานและการใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

1. การรู้จักหน้าที่ของตัวเอง เพราะหน้าที่จะถูกโยกไปกับความรับผิดชอบไปกับวิถีการใช้ชีวิตอื่นๆ ในหน้าที่ที่จะต้องทำให้งานสำเร็จต้องอาศัยความมุ่งมั่นตั้งใจ ต้องอาศัยแรงใจ และการมองโลกในแง่ดี
2. การมีระเบียบวินัยต่อตัวเอง ต่อผู้อื่น การตรงต่อเวลา ส่งงานตรงเวลา ความซื่อสัตย์ทั้งต่อตัวเอง และผู้อื่น ละเอียดรอบคอบ
3. การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันกับเพื่อนร่วมงาน เพราะการทำงานต้องการเพื่อนร่วมงาน ต้องการคนที่เป็นกำลังใจ ร่วมมือร่วมแรงในการทำงาน ทำให้เราทำงานคนเดียว การทำงานคนเดียวจะไม่ประสบความสำเร็จ ไม่มีเครือข่าย ไม่มีเพื่อนร่วมงานในการทำงาน ต้องมีความจริงใจต่อกัน เพราะสิ่งเหล่านี้เมื่อเราปลูกฝังให้เราจริงใจกัน เอื้ออาทรต่อกัน และเผื่อแผ่กัน
4. สร้างวัฒนธรรมองค์กร ระบบอาวุโส การไหว้ การอ่อนน้อมถ่อม การให้เกียรติกัน การร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ ทำให้เกิดความสามัคคี
5. การสื่อสารภายในองค์กร การสื่อสารตามสายงาน เช่น ในมหาวิทยาลัยจัดงาน หรือบางหน่วยงาน จัดงาน จะขาดการประชาสัมพันธ์ และงานภายในมหาวิทยาลัยจะเน้นเฉพาะการเปิดงาน ผู้ใหญ่เปิดงานเสร็จก็กลับ
6. การสื่อสารภายนอกองค์กร น้อยคนที่จะรู้จักเรา ถ้าบอกราชมงคลล้านนา จะไม่มีคนรู้จักแต่ถ้าบอกว่า เทคโนโลยีดินดอย มีคนรู้จัก
7. ความเท่าเทียมกัน เสมอภาค ระหว่าง ผู้บริหาร ครู อาจารย์ สายสนับสนุน และนักการ หรือการพิจารณาขึ้นเงินเดือน
8. ความรับผิดชอบ ความศรัทธา ความเชื่อมั่นในการทำงาน ต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด และ การทำงานของบุคลากรอย่าให้มอบหมายงานไปเรื่อย คือ อย่าเปลี่ยนแปลงงานบ่อย อยากให้เป็นงานเดียว คือ มอบหมายงานให้มีความถนัดในงานเดียวและอย่าไปเปลี่ยนงานเพราะจะไ้เกิดความเชี่ยวชาญ และความชำนาญในงาน

ภาคผนวก

1. บันทึกข้อความ เรื่อง การจัดกิจกรรมการถอดองค์ความรู้จากผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปี 2562 หน่วยงานในสังกัดมหาวิทยาลัย
2. บันทึกข้อความ เรื่อง การจัดกิจกรรมการถอดองค์ความรู้จากผู้เกษียณอายุราชการ ประจำปี 2562 พื้นที่ต่างๆ
3. โครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ “การถอดองค์ความรู้จากผู้เกษียณอายุราชการปี พ.ศ. 2562”
4. กำหนดการ โครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ “การถอดองค์ความรู้จากผู้เกษียณอายุราชการปี พ.ศ. 2562”
5. ภาพโครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ “การถอดองค์ความรู้จากผู้เกษียณอายุราชการปี พ.ศ. 2562”